

1992

No. 80

STAATSBLAD
van de
REPUBLIEK SURINAME

Wet van 18 september 1992, houdende voorzieningen met betrekking tot het bosbeheer, alsmede de bosexploitatie en de primaire houtverwerkingssector (Wet Bosbeheer).

DE PRESIDENT VAN DE REPUBLIEK SURINAME,

In overweging genomen hebbende, dat het noodzakelijk is nieuwe voorschriften vast te stellen op het gebied van het bosbeheer alsmede de bosexploitatie en de primaire houtverwerkingssector, teneinde onder meer de economische, de sociaal-maatschappelijke en de ecologische functies van het bos als nationale hulpbron te vergroten, alsmede een verantwoorde ontwikkeling van de houtindustrie te verzekeren.

Heeft, de Staatsraad gehoord, na goedkeuring door De Nationale Assemblée, bekrachtigd de onderstaande wet.

HOOFDSTUK I

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 1

In het bepaalde bij of krachtens deze wet wordt verstaan onder:

- a. De Minister : de Minister belast met de zorg voor het bosbeheer;

2

1992

No. 80

- b. De Directeur : de Directeur van het departement dat belast is met de zorg voor het bosbeheer;
- c. De Dienst : de bijzonderlijk met het bosbeheer belaste dienst van het departement;
- d. Het Hoofd : het Hoofd van de Dienst;
- e. Bosambtenaar : elke ambtenaar met ten minste de functie van boswachter ressorterende onder de Dienst dan wel onder enig ander op het gebied van het bos- en natuurbeheer functionerend overheidslichaam; alsmede elke andere daartoe aangewezen persoon met de bevoegdheid tot het opmaken van een ambtsedig procesverbaal;
- f. Domeingrond : alle grond, waarop niet enig zakelijk genotsrecht is gevestigd;
- g. Bos : alle grond, begroeid met bomen, struiken en andere vegetatie, die geschikt is voor de houtwinning en/of inzameling van bosbijproducten en/of dienstig is voor de bescherming van de bodem, de handhaving van de stabiliteit van het leefmilieu of de recreatie, met inbegrip van alle grond die herbost is of die naar het oordeel van de Minister in de toekomst

aan de verwezenlijking van deze doeleinden dienstbaar kan worden gemaakt, het een en ander met uitzondering van:

- a. een open terrein binnen een bosbestand, waarvan het open terrein groter is dan een bij Staatsbesluit vast te stellen oppervlakte;
- b. grond in daadwerkelijk gebruik voor landbouw, mijnbouw, bouwwerken, blijvende nederzettingen of andere niet in deze wet geregelde doeleinden, mits dit gebruik niet strijdig is met een ter plaatse van kracht zijnd nationaal of regionaal ontwikkelingsprogramma als bedoeld in de Planwet;
- c. gebieden aangewezen krachtens de Natuurbeschermingswet 1954

h. Blijvend bos

: bos, dat permanent in stand dient te worden gehouden in het belang van een duurzame houtwinning en/of duurzame inzameling van bosbijproducten en/of van het voortduren van enige ecologische, beschermende of recreatieve functie.
Tot blijvend bos worden gerekend blijvend productiebos, schermbos en speciaal beschermd bos;

- i. Blijvend productiebos : blijvend bos dat primair voor een duurzame rendabele houtwinning en/of duurzame inzameling van bosbijproducten bestemd is;
- j. Schermbos : blijvend bos, dat vanwege zijn ligging, een belangrijke stabiliserende invloed heeft op het natuurlijk leefmilieu, in het bijzonder op de bodem en de waterhuishouding;
- k. Speciaal beschermd bos : blijvend bos, dat vanwege zijn ligging, de samenstelling van flora en/of fauna dan wel esthetische waarde, een bijzondere wetenschappelijke, educatieve, culturele of recreatieve functie heeft;
- l. Eenmalig leeg te kappen bos : bos in gebieden, waar de grond anders zal worden gebruikt dan voor bosbouw;
- m. Voorlopig in stand te houden bos : bos, dat in stand dient te worden gehouden in afwachting van zijn definitieve bestemming als blijvend dan wel als eenmalig leeg te kappen bos;
- n. Gemeenschapsgrond : grond, waarop in stamverband levende en wonende boslandbewoners dorpen of nederzet-

- tingen hebben gevestigd, danwel grond die zij in cultuur hebben of in cultuur mogen brengen;
- o. Gemeenschapsbos : bosgebieden, die gelegen zijn rondom gemeenschapsgronden en die ten behoeve van in dorpen en nederzettingen wonende en tevens in stamverband levende boslandbewoners als gemeenschapsbos zijn aangewezen en welke dienen ter voorziening in de eigen behoefte aan voedingsmiddelen en bosproductie, alsmede ten behoeve van mogelijke commerciële houtbenutting, inzameling van bosbijproducten en ontginning voor landbouwdoeleinden.
- p. Duurzame houtwinning : een met inachtneming van de beginselen van goed bosbeheer bedreven houtwinning, die zonder schade aan de overige onder g van dit artikel genoemde functies voor onbepaalde tijd kan worden voortgezet;
- q. Bosbeheer : alle werkzaamheden ten behoeve van het voortbrengen en exploiteren van hout en/of bosbijproducten en het veilig stellen van de overige functies van het bos, alsmede de primaire houtverwerkingssector;

- r. Kapnormen : de door de Minister bij beschikking voorgeschreven normen voor het aantal soorten of categorieën van hout, dat in een bepaald bosgebied gekapt en afgevoerd mag worden, alsmede voor de daaraan te stellen kwaliteitseisen;
- s. Herbebossing : het (weder) bebossen van door natuurlijke oorzaak dan wel menselijke activiteit ontboste gronden;
- t. Bosverbetering : het nemen van cultuurmaatregelen, gericht op de verhoging van de kwalitatieve en kwantitatieve samenstelling van bestaande bosopstanden.
- u. Bosbijproducten : alle voortbrengselen van plantaardige oorsprong, die zonder het toebrengen van blijvende schade aan de boom, de plant of het bos kunnen worden ingezameld.

HOOFDSTUK II

GRONDBEGINSELEN VOOR EEN RATIONEEL GEBRUIK VAN DE NATUURLIJKE HULPBRON BOS

Artikel 2

1. De Minister draagt zorg voor het bosbeheer, welk gericht is op een rationeel gebruik van het bos als zelf regenererbare natuurlijke hulpbron in dier voege, dat:

- a. de stabiliserende invloed van het bos op het natuurlijk milieu, in het bijzonder de bodem, het water, de flora en de fauna, niet wordt aangetast en zodoende de fundamentele natuurlijke vereisten voor het behoud van de leefbaarheid van Suriname veilig gesteld worden;
 - b. de uit de bosexploitatie te behalen voordelen nationaal-economisch gezien optimaal zullen zijn, in het bijzonder met het oog op de gewenste differentiatie van de industrie, de vergroting van de werkgelegenheid en de spreiding van de economische activiteit over het gehele land; de recreatieve en andere sociale functies van het bos behouden blijven en verder ontwikkeld worden.
2. Het in lid 1 bedoelde beheer strekt zich uit over alle bosgebieden binnen Suriname.
 3. Het in lid 1 bedoelde beheer dient te voorzien in een alle bosgebieden omvattende en alle aspecten rakende planning, in het kader waarvan de nodige maatregelen ter bescherming, regeneratie en verbetering van het bos, alsmede een doelmatig toezicht op de bosexploitatie en de houtverwerkende industrie, worden genomen.

Artikel 3

Voorts draagt de Minister zorg voor het rationele gebruik van het bos overeenkomstig de in artikel 2 genoemde grondbeginselen en voor de nodige middelen voor onder meer:

- a. het voorzien in een doelmatige organisatie van de met het bosbeheer belaste instantie(s);
- b. het verrichten van bosinventarisatie en bosonderzoek;
- c. het bevorderen van onderwijs, opleiding en voorlichting op het gebied van bosbouw en natuurbehoud;

- d. het verrichten van houttechnologisch en daarmee verband houdend marktonderzoek.

HOOFDSTUK III

INDELING VAN HET BOS NAAR BESTEMMING

Artikel 4

Het bos kan worden ingedeeld in blijvend bos, eenmalig leeg te kappen bos en voorlopig in stand te houden bos.

Artikel 5

1. Bij staatsbesluit worden gebieden als blijvend bos aangewezen. Hiertoe behoren in ieder geval die gebieden, die zijn of zullen worden herbebost of alwaar bosverbeterende maatregelen zijn of zullen worden genomen.
2. Bij de aanwijzing tot blijvend bos kan onderscheid worden gemaakt in blijvend productiebos, schermbos en speciaal beschermd bos.
3. De in de voorgaande leden bedoelde aanwijzing mag niet geschieden in strijd met enig geldend of toekomstig nationaal of regionaal ontwikkelingsprogramma.
4. Bij de aanwijzing van enig bosgebied tot blijvend bos worden de grenzen van het aangewezen gebied omschreven en op de bij die aanwijzing bijgevoegde kaart ingetekend.
5. Op blijvend bos en voorlopig in stand te houden bos mogen geen zakelijke of persoonlijke rechten krachtens het "Decreet Uitgifte Domeingrond" gevestigd worden.

6. Bij of krachtens het in lid 1 bedoelde staatsbesluit kunnen nadere voorschriften worden gegeven. Voor zover het betreft de aanwijzing tot schermbos of speciaal beschermd bos, kunnen deze nadere voorschriften de houtwinning of enige ander menselijke activiteit beperken of uitsluiten.

Artikel 6

1. De Minister maakt het voornemen tot aanwijzing van een gebied als blijvend bos bekend. Binnen zes weken na de bekendmaking kan een ieder schriftelijk bij de Minister bezwaren tegen de aanwijzing indienen of deze kenbaar maken door tussenkomst van de Districtscommissaris binnen wiens ambtsgebied zodanig gebied of delen ervan gelegen is of zijn.
2. De bezwaren worden onderzocht door een adviescommissie, bestaande uit een door de Minister aan te wijzen voorzitter, het Hoofd en het Hoofd van de Dienst der Domeinen dan wel door hun vervangers. Deze commissie brengt binnen zes weken na ontvangst van het bezwaar hierover advies uit aan de Minister. Op verzoek van de Commissie kan laatstgenoemde de termijn eenmalig worden verlengd.
3. De Minister deelt na ontvangst van het advies zijn beslissing ten aanzien van de bezwaren, duidelijk gemotiveerd, schriftelijk aan de belanghebbende mede, onder toezending van een afschrift aan de betrokken Districtscommissaris.

Artikel 7

1. De Minister wijst de gebieden aan, als eenmalig leeg te kappen bos. Zodanig aanwijzing mag niet in strijd zijn met een geldig nationaal of regionaal ontwikkelingsprogramma.

2. Ten aanzien van de in het voorgaande lid van dit artikel bedoelde aanwijzing is het in artikel 6 leden 1 en 2 bepaalde van overeenkomstige toepassing.
3. Alle overheidsorganen zijn gehouden, van hun voornemen tot het gebruik van eenmalig leeg te kappen bos voor niet-bosbouwdoeleinden, aan de Minister mededeling te doen met opgave van het beoogde doel, het tijdstip van de gewenste ingebruikneming, alsmede alle overige gegevens die ter verzekering van de in het eerste lid van dit artikel bedoelde winning van marktwaardig hout ter plaatse nodig zijn.

Artikel 8

Ontbossing of ontginning van voorlopig in stand te houden bos is, ook indien dit deel uitmaakt van gemeenschapsbos, verboden.

HOOFDSTUK IV

BOSBEHEER

Artikel 9

1. Ter verwezenlijking van een rationeel gebruik van het bos als natuurlijke hulpbron stelt de Minister een bosinventarisatieprogramma vast voor de gebieden, die reeds voor bosexploitatie zijn opengesteld of die daarvoor in de toekomst van belang kunnen zijn.
2. Behoudens het bepaalde in artikel 24 lid 1 worden bosinventarisaties, met inachtneming van het in lid 1 bedoelde bosinventarisatieprogramma, vanwege het Hoofd uitgevoerd.
3. Een gebied, waar nog geen bosexploitatie plaatsvindt, mag hiervoor niet worden opengesteld dan nadat ter plaatse de in lid 2 bedoelde inventarisatie is uitgevoerd.

Artikel 10

1. De Minister stelt de verdeling van het bos ten behoeve van de bosbeheersplanning in beheerseenheden vast. Deze kunnen de verschillende in Hoofdstuk III genoemde bestemmingen omvatten.
2. Voor elke beheerseenheid stelt de Minister een beheersplan vast, dat de technische vereiste voor een rationeel gebruik van het bos binnen die eenheid aangeeft.
3. Ongeacht de bestemming van het bos ingevolge het in Hoofdstuk III bepaalde, mag geen bosgebruik plaatsvinden dan overeenkomstig een beheersplan als in lid 2 bedoeld.
4. Een beheersplan kan telkens na verloop van tien jaren worden herzien of zoveel eerder als naar het oordeel van de Minister noodzakelijk is wegens wijziging van de kapnormen dan wel wegens andere belangrijke ontwikkelingen binnen de beheerseenheid.

Artikel 11

Voor zover een beheerseenheid behoort tot het blijvend productiebos bevat het beheersplan tevens een exploitatieplan dat de technische vereisten aangeeft voor een duurzame houtwinning en/of inzameling van bosbijproducten als bedoeld in artikel 40, alsook regels betreffende de bescherming van de overige functies van het bos.

Artikel 12

1. Elk beheersplan stelt de jaarlijks toelaatbare houtkap voor de desbetreffende beheerseenheid vast; met dien verstande dat de jaarlijks toelaatbare houtkap voor blijvend productiebos wordt vastgesteld rekening houdend met de duurzame

(natuurlijke) productiecapaciteit van het bos enerzijds en een doelmatige bosexploitatie anderzijds.

2. De totale jaarlijkse houtkap krachtens concessies, vergunningen tot incidentele houtkap, verkoop van hout op stam of anderszins of uit gemeenschapsbos indien het hout buiten het gemeenschapsbos zal worden vervoerd of commercieel zal worden benut, mag niet meer bedragen dan de in het beheersplan voor die eenheid vastgestelde jaarlijks toelaatbare houtkap.

Artikel 13

1. In gebieden, die ten behoeve van bosexploitatie worden ontsloten, zal het Hoofd de ontwikkeling van de hoofdinfrastructuur bevorderen in de vorm van het aanleggen van bosontsluitingswegen, het bouwen van bruggen, overslaggelegenheden en van andere voor de houtwinning en het bosbeheer benodigde inrichtingen.
2. Voor de aanleg en het onderhoud van deze voorzieningen zijn alle houtexploitanten die in het ontsloten gebied werkzaam zijn, een ontsluitingsvergoeding verschuldigd. De tarieven, alsmede de wijze van inning, worden door de Minister - in samenwerking met de Minister belast met financiële aangelegenheden - vastgesteld. De genoemde Ministers kunnen bepalen dat ook andere weggebruikers in het ontsloten gebied een vergoeding verschuldigd zullen zijn. De tarieven worden ten minste elke vijf jaren opnieuw vastgesteld.

Artikel 14

1. Door de Minister kunnen nadere voorschriften worden gegeven met betrekking tot:
 - a. de aanwijzing van bepaalde houtsoorten als marktwaardig naar vastgestelde kapnormen.

- b. de vaststelling van een minimum-stamdiameter voor bepaalde boomsoorten, waar beneden geen velling van exemplaren van deze soorten mag geschieden,
 - c. het verbieden dan wel aan beperkende voorwaarden binden van het kappen van bepaalde houtsoorten.
2. De in lid 1 onder b en c bedoelde voorschriften zijn niet van toepassing op, ingevolge artikel 7 van deze wet, als eenmalig leeg te kappen bos aangewezen gebieden en op bos, waarvan in het beheersplan is aangegeven, dat het voor herbebossing of bosverbetering in aanmerking komt.

Artikel 15

1. De Minister draagt zorg voor een doeltreffende bescherming van het bos en in het bijzonder voor het nemen van de ter voorkoming en ter bestrijding van bosbranden vereiste maatregelen.
2. De Minister kan de toegang tot gebieden, waar gevaar voor bosbranden bestaat, beperken of verbieden. Evenzo kan hij het gebruik van open vuur in deze gebieden verbieden dan wel daaraan beperkingen stellen.
3. In een gebied, waar een bosbrand is uitgebroken, is een ieder verplicht om op last van een bosambtenaar aan het blussen daarvan mee te helpen, indien en voor zover naar diens inzicht redelijkerwijs geen bijzonder persoonlijk gevaar is te duchten.
4. Iedere grondgebruiker, iedere houder van een exploitatievergunning, houtconcessie of vergunning tot incidentele houtkap, alsmede iedere belanghebbende in een gebied, waar een bosbrand is uitgebroken, is verplicht om op last van een bosambtenaar machines en gereedschappen ter be-

schikking te stellen, indien en voor zover deze naar diens inzicht bij het bestrijden van de bosbrand redelijkerwijs van nut kunnen zijn.

5. De Staat is aansprakelijk voor alle geleden of nog te lijden schade ten gevolge van het opvolgen van een last als in de leden 3 en 4 van dit artikel bedoeld.

HOOFDSTUK V

BOSEXPLORATIE EN BOSEXPLOITATIE

Paragraaf 1

ALGEMENE BEPALINGEN

Artikel 16

1. Bosexploratie op domeingrond mag slechts geschieden krachtens een daartoe verkregen exploratievergunning overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens deze wet.
2. Bosexploitatie op domeingrond mag slechts geschieden krachtens een daartoe verkregen concessie of op een der wijzen omschreven in de artikelen 38 tot en met 42, het een en ander met inachtneming van het bepaalde bij of krachtens deze wet.
3. Exploratievergunning wordt verleend bij beschikking van de Minister.
4. Concessies bedoeld in artikel 27 lid 1 onder a worden bij resolutie, en concessies bedoeld in artikel 27 lid 1 onder b en c worden bij beschikking van de Minister verleend, het een en ander met inachtneming van artikel 26.

5. Geen exploratievergunning of concessie wordt verleend voor gebieden, die als schermbos of speciaal beschermd bos zijn aangewezen.
6. De Minister kan ter zake van het in dit Hoofdstuk bepaalde nadere voorschriften bij beschikking geven.

Artikel 17

1. De houder van een exploratievergunning of concessionaris moet zijn.
 - a. een ingezetene van Suriname, bezittende de Surinaamse nationaliteit, of
 - b. een in Suriname gevestigde rechtspersoon.
2. De houder van een exploratievergunning of concessionaris verricht de exploratie of exploitatie voor eigen rekening en risico.
3. De exploratievergunning of concessie wordt niet aan een ander overgedragen dan na schriftelijke toestemming van het bevoegd gezag dat het recht heeft verleend. Voor de overdracht is een overdrachtsrecht verschuldigd. Het tarief alsmede de wijze van inning van dit overdrachtsrecht worden door de Minister - in samenwerking met de Minister belast met financiële aangelegenheden - vastgesteld.
4. Behoudens door verloop van de tijd waarvoor zij is verleend, eindigt de exploratievergunning of concessie van rechtswege:
 - a. indien de houder van een exploratievergunning of concessionaris niet voldoet aan een der in de leden 1 en 2 van dit artikel gestelde vereisten;

- b. bij de dood van de houder van een exploratievergunning of concessionaris, behoudens de toepassing van artikel 29, en indien de houder van een exploratievergunning of concessionaris een rechtspersoon is, bij diens ontbinding.

Artikel 18

De houder van een exploratievergunning of concessionaris kan aan de aanwezigheid van nederzettingen en wisselende kostgronden van aldaar gevestigde, in stamverband levende en wonende boslandbewoners geen aanspraak ontlenen op uitbreiding of vervanging van het gebied, waarvoor de exploratievergunning of concessie is verleend, noch op terugbetaling van reeds voldane of vermindering van nog verschuldigde vergoedingen.

Artikel 19

1. De Minister kan gebieden aanwijzen, waarbinnen voorlopig geen exploratievergunningen en concessies zullen worden verleend, alsmede deze aanwijzing herzien dan wel intrekken.
2. Aanwijzing, herziening dan wel intrekking wordt bekend gemaakt.

Artikel 20

1. De Minister bepaalt in het belang van een optimaal rendement van het beschikbare bos - rekening houdend met de heersende economische omstandigheden en met de regionale beheersplannen voor het bos - welke gebieden voor de verlening van exploratievergunningen, concessies en voor incidentele houtwinning, verkoop van gewonnen hout langs de weg en verkoop van hout op stam in aanmerking komen en voor welke tijdsduur de verlening van deze vergunningen, concessies en andere bedoelde vormen van houtwinning en verkoop zal geschieden.

Hij maakt het een en ander bekend, onder vermelding van de termijn en de wijze van aanwijzing, waarbinnen aanvragen moeten zijn ingediend.

2. De aanwijzing van de houder van een exploratievergunning of concessionaris kan geschieden, bij inschrijving, door inwilliging van een aanvraag of bij opbod in het geval van verkoop van gewonnen hout langs de weg of van houtverkoop op stam.

Artikel 21

1. Ter verkrijging van een exploratievergunning of concessie dient de aanvrager een daartoe strekkende aanvraag te richten aan de Minister. Zulks geschiedt middels een volledig ingevuld en ondertekend formulier, hetwelk door de Minister is vastgesteld en door het Hoofd tegen betaling van een door de Minister vastgesteld bedrag wordt verstrekt. Daarbij zullen tevens de door de Minister nader te bepalen bescheiden dienen te worden overgelegd.
2. In geval van een onvolledig ingevuld formulier of van het ontbreken van een of meer van de in het voorgaande lid bedoelde bescheiden, wordt de ondertekenaar door het Hoofd eenmaal in de gelegenheid gesteld tot aanvulling van de ontbrekende gegevens of tot overlegging van de ontbrekende bescheiden, onder het stellen van een, gelet op de omstandigheden van het geval, redelijke termijn.
3. Indien binnen de krachtens het voorgaande lid gestelde termijn de ontbrekende gegevens niet zijn aangevuld dan wel de ontbrekende bescheiden niet zijn overgelegd, wordt de aanvraag niet in behandeling genomen.
4. Geen aanvraag wordt in overweging genomen, tenzij de aanvrager voldoet aan de in artikel 17 gestelde vereisten en

hij ten genoegen van de Minister aantoon, dat hij in financieel opzicht in staat is tot een doeltreffende benutting van de aangevraagde exploratievergunning of concessie, alsmede dat hij persoonlijk de voor de houtexploratie en/of houtexploitatie vereiste bekwaamheid bezit dan wel beschikt over ter zake deskundig personeel.

5. Eveneens zal, in het algemeen belang, geen aanvraag in overweging worden genomen, indien de door de aanvrager beoogde exploratie of exploitatie in strijd zou komen met een of meer der in artikel 2 van deze wet genoemde grondbeginselen.

Artikel 22

Een afwijzende beslissing op een aanvraag wordt door de Minister bij brief, onder opgave van redenen, aan de ondertekenaar van het aanvraagformulier medegedeeld. Op elke aanvraag wordt binnen 6 maanden door de Minister beschikt.

Paragraaf 2

EXPLORATIEVERGUNNINGEN

Artikel 23

1. Een exploratievergunning geeft de houder het uitsluitende recht een onderzoek in te stellen naar de mogelijkheden tot bosexploitatie in het hem toegewezen gebied. Tijdens de geldigheidsduur van de exploratievergunning worden geen aanvragen van anderen tot verlening van een concessie in hetzelfde gebied in behandeling genomen.
2. De totale oppervlakte van het gebied of de gebieden waarvoor een of meer exploratievergunningen zijn verleend aan

een natuurlijke of rechtspersoon dan wel aan een of meer rechtspersonen, waarin een natuurlijke of rechtspersoon een meerderheidsbelang heeft, bedraagt niet meer dan 150.000 ha.

3. Een exploratievergunning wordt verleend voor de duur van een jaar voor gebieden met een oppervlakte kleiner dan 25.000 ha en voor de duur van twee jaren voor gebieden met een oppervlakte tussen 25.000 en 150.000 ha. Deze termijnen kunnen eenmaal voor ten hoogste zes maanden onderscheidenlijk een jaar worden verlengd.
4. Voor de exploratievergunning is een jaarlijkse heffing per hectare verschuldigd. Het tarief, alsmede de wijze van inning ervan worden door de Minister - in samenwerking met de Minister belast met financiële aangelegenheden - vastgesteld.
5. De verlening van de exploratievergunning kan afhankelijk worden gesteld van een te stellen waarborg, die slechts zal worden opgeheven, nadat de houder aan al zijn verplichtingen, voortvloeiende uit deze wet en uit de vergunningverlening, heeft voldaan.

Artikel 24

1. Het onderzoek naar de mogelijkheid van bosexploitatie krachtens een exploratievergunning geschiedt in de vorm van een bosinventarisatie, uit te voeren door de houder van de exploratievergunning conform door de Minister te stellen minimum-vereisten voor de verzameling en verwerking van inventarisatiegegevens. De houder van de exploratievergunning is gehouden hierover verslag uit te brengen aan het Hoofd, conform de in de vergunning te stellen minimum-vereisten en verslagperioden.

2. De houder van de exploratievergunning stelt voor de afloop daarvan alle bij zijn inventarisatie verkregen gegevens over de exploitatiemogelijkheden kosteloos ter beschikking van de Staat middels overhandiging of toezending aan het Hoofd.
3. De Minister kan te allen tijde overgaan tot intrekking van een exploratievergunning, indien de houder na verloop van de in een voorafgaande ingebrekestelling genoemde termijn niettemin in gebreke blijft in het hem toegewezen gebied daadwerkelijk een onderzoek naar de mogelijkheden tot exploitatie in te stellen.
4. Aan de houder van een exploratievergunning wordt, onverminderd het bepaalde in artikel 21 lid 5 en artikel 27, een concessie verleend voor het gehele gebied, waarvoor hem de exploratievergunning was verleend, dan wel op verzoek van de aanvrager voor een deel daarvan onder de voorwaarden dezer wet, mits hij
 - a. een daartoe strekkend verzoek, met inachtneming van het bepaalde in artikel 21, ten minste drie maanden voor de afloop van de exploratievergunning heeft ingediend;
 - b. het in lid 1 van dit artikel voorgeschrevene heeft uitgevoerd en voldaan heeft aan het bepaalde in lid 2 van dit artikel.

Paragraaf 3

CONCESSIES

Artikel 25

1. a. Een concessie geeft de houder het uitsluitende recht tot het winnen en afvoeren van hout binnen de grenzen en overeenkomstig de bepalingen, zoals vermeld in de concessievoorwaarden, en voor wat de uitvoering betreft, overeenkomstig een exploitatieplan, dat met inachtneming van het beheersplan voor het gebied, waarbinnen de concessie

is gelegen, door de Minister wordt vastgesteld en zo nodig herzien. Dit recht is een zakelijk recht.

- b. Een verlening, verlenging, schorsing, intrekking, overdracht of bezwaring van dit recht is van kracht door inschrijving daarvan in het bij Besluit Registratie Mijnbouwrechten ingesteld register H bij het Hypotheekkantoor;
 - c. De houder van een voor de datum van inwerkingtreding van deze wet verkregen concessie is, op straffe van verval van zijn rechten verplicht binnen twee jaren na inwerkingtreding van deze wet, inschrijving te doen van zijn verkregen recht.
2. Een concessie geeft de houder het uitsluitende recht op het door wie dan ook op het concessieterrein gewonnen hout, voor zover dit hout onder zijn concessie valt.
 3. De concessie omvat mede het recht om, onverminderd het bepaalde in de "Bouwwet", de "Hinderwet" en andere ter zake geldende wettelijke regelingen, de noodzakelijke bouwwerken en installaties op te zetten alsmede om aldaar aard- en boomvruchten te telen en landbouwproducten te verbouwen voor het uitsluitende gebruik ter plaatse door de concessionaris en/of diens werknemers in het concessiegebied.

Artikel 26

De totale oppervlakte van een concessie en de totale gezamenlijke oppervlakte van verschillende concessies, verleend aan een natuurlijke of rechtspersoon dan wel aan meerdere rechtspersonen, waarin een natuurlijke of rechtspersoon een meerderheidsbelang heeft, bedraagt niet meer dan 150.000 ha.

Artikel 27

1. Concessies kunnen worden verleend als:

- a. langlopende concessies met een duur van meer dan 10 jaren en ten hoogste twintig jaren voor een totale oppervlakte van ten hoogste 150.000 ha;
 - b. middellange concessies met een duur van meer dan vijf jaren en ten hoogste tien jaren voor een totale oppervlakte van ten hoogste 50.000 ha,
 - c. kortlopende concessies met een duur van ten minste een jaar en ten hoogste vijf jaren voor een totale oppervlakte van ten hoogste 5.000 ha,
- het een en ander met dien verstande, dat de oppervlakte in alle gevallen afhankelijk zal zijn van het winbare houtvolume, de jaarlijkse exploitatiecapaciteit van de concessienaris, de jaarcapaciteit van het verwerkend bedrijf, dat uit de concessie moet worden voorzien, de totale investering in het concessiegebied en de duur ervan.
2. Langlopende concessies worden slechts verleend aan geïntegreerde houtindustriën en middellange concessies aan houtzagerijen met of zonder eigen bosexploitatie. De verlening van een van deze concessies zal, onverminderd de bij deze wet gestelde voorwaarden, afhankelijk zijn van de gunstige resultaten van een door de concessie-aanvrager verricht onderzoek naar de mogelijkheden van bosexploitatie in het betreffend gebied krachtens een exploratievergunning als bedoeld in artikel 23 van deze wet.
 3. Bij elke langlopende of middellange concessie stellen de concessievoorwaarden tot in bijzonderheden vast:
 - a. de aard en de omvang van het door de concessionaris te exploiteren houtverwerkingsbedrijf;
 - b. het volledige te investeren kapitaal,
 - c. de vereiste machines en overige installaties;

- d. de minimale jaarlijkse productiecapaciteit van het bedrijf;
 - e. het tijdschema voor het in bedrijf stellen daarvan alsmede;
 - f. alle verdere vereisten voor de verwerking van het in het concessiegebied te winnen hout.
4. Bij staatsbesluit kunnen nadere regels worden gegeven terzake de verdeling van het concessiegebied, de door de concessionaris te verrichten infrastructurele werken, voorwaarden waaraan de concessionaris dient te voldoen, de wijze waarop hout moet worden gewonnen alsmede een door de concessionaris te stellen waarborg.

Artikel 28

1. Het bevoegd gezag dat de concessie verleent, kan deze eenmaal voor ten hoogste een gelijke duur verlengen. Bij deze verlenging kunnen de grenzen van het concessiegebied en de voorwaarden van de concessie, na overleg met de concessionaris, worden gewijzigd.
2. Verlenging kan slechts plaatsvinden, indien de concessionaris de aanvraag daartoe heeft gedaan binnen de termijn en in de vorm als door de Minister vastgesteld of nader vast te stellen. Bij niet voldoening aan deze vereisten kan ten aanzien van het concessiegebied aan dezelfde concessionaris slechts een nieuwe concessie worden verleend met inachtneming van het bepaalde dienaangehaalde in artikel 21.
3. Voor de verlenging van de concessie is een vergoeding verschuldigd. Het tarief, alsmede de wijze van inning worden door de Minister - in samenwerking met de Minister belast met financiële aangelegenheden - vastgesteld.

Artikel 29

1. Bij het overlijden van de concessionaris kan de concessie, onverminderd het bepaalde in artikel 17 lid 4, voor de resterende duur worden voortgezet door de daartoe door de erfgenamen gezamenlijk aangewezen rechtsopvolger, mits deze ten genoegen van de Minister aantoonst, dat hij voldoet aan de in de artikelen 17 en 21 gestelde vereisten.
2. Hiertoe moet een schriftelijk verzoek bij de Minister worden ingediend binnen zes maanden na het overlijden van de concessionaris, onder opgave van de volledige naam, het beroep en het adres van de verzoekers, alsmede die van de aangewezen rechtsopvolger.
3. Het bepaalde in artikel 21 lid 1. is van overeenkomstige toepassing.

Artikel 30

1. Het in artikel 11 bedoeld exploitatieplan bepaalt het maximale jaarkapvolume per houtsoort of groep van houtsoorten, de aan te houden kapnormen, alsmede de verdere vereisten voor de houtexploitatie, waaronder in ieder geval het minimale volume per houtsoort of groep van houtsoorten, dat de concessionaris jaarlijks moet winnen en afvoeren.
2. Het in lid 1 bedoelde minimale volume kan door de Minister worden verminderd naar evenredigheid van het aantal maanden dat de concessionaris overeenkomstig artikel 32 lid 3 geen concessierecht verschuldigd is.
3. Indien de concessionaris gedurende een periode van twee jaren gemiddeld een geringer volume hout afvoert, dan waartoe hij ingevolge de leden 1 en 2 verplicht is, is hij niettemin de in artikel 32 lid 1 onder b, bedoelde retributie verschul-

digd, berekend over het minimale volume volgens het exploitatieplan.

4. Het bevoegde gezag dat de concessie heeft verleend, kan de omvang van het areaal terugbrengen of geheel vervallen verklaren, indien de concessionaris in drie achtereenvolgende jaren in gebreke blijft het minimale volume te winnen en af te voeren.

Artikel 31

1. Voor zover in de concessie-voorwaarden niet anders is bepaald, zal de concessionaris met de houtexploitatie aanvangen binnen een jaar na de verlening van de concessie.
2. De concessionaris zal gedogen, dat Overheidsorganen in het concessiegebied alle werken uitvoeren of door derden laten uitvoeren, die nodig zijn voor de openbare dienst of ter behartiging van het algemeen belang, alsmede dat het voor die werken benodigde hout in het concessiegebied wordt gewonnen tegen vergoeding van de waarde op stam voor zover dit hout door hem zou mogen worden gewonnen.

Artikel 32

1. Voor de concessie en de afvoer van hout uit het concessiegebied is de concessionaris het volgende verschuldigd:
 - a. een jaarlijks concessierecht per hectare concessiegebied;
 - b. een retributie voor in het concessiegebied gewonnen hout, vast te stellen aan de hand van de waarde van elke houtsoort of groep van houtsoorten afzonderlijk.
2. De tarieven, alsmede de wijze van inning van de in het eerste lid verschuldigde, worden door de Minister - in samenwerking met de Minister belast met financiële aangelegenheden - vastgesteld. De tarieven worden ten minste elke vijf jaar opnieuw vastgesteld.

3. De Minister is bevoegd om, na overleg met de Minister belast met financiële aangelegenheden, de concessionaris geheel of gedeeltelijk ontheffing te verlenen van het verschuldigde concessierecht indien zich gedurende een aaneengesloten periode van 4 maanden of langer zodanige bijzondere omstandigheden voordoen, dat het zowel voor de concessionaris als voor de Dienst onmogelijk is hun respectievelijke verplichtingen en taken in dat gebied naar behoren uit te oefenen.
4. De concessionaris is verplicht om, ten behoeve van de inning van de retributies, een kapregister in de door de Minister voorgeschreven vorm bij te houden, vermeldende de hoeveelheid, de soort en alle overige ter zake dienende gegevens met betrekking tot het in zijn concessiegebied gewonnen hout.

Artikel 33

1. De concessionaris is naast de retributie, ook vergoeding verschuldigd voor:
 - a. niet gevelde marktwaardige bomen, behorende bij de kap, zoals in het exploitatieplan voorgeschreven;
 - b. gevelde maar niet afgevoerde marktwaardige bomen of delen daarvan; voor zover dit bij de uitkapverklaring is geconstateerd, het een en ander ter beoordeling van het Hoofd.
2. De tarieven, alsmede de wijze van inning van de in lid 1 bedoelde vergoedingen, worden door de Minister - in samenwerking met de Minister belast met financiële aangelegenheden - vastgesteld. De tarieven worden ten minste elke vijf jaar opnieuw vastgesteld.

Artikel 34

1. De Minister is belast met het toezicht op de naleving van het bij en krachtens deze wet bepaalde binnen de in houtconcessie uitgegeven gebieden.
2. Iedere bosambtenaar is bevoegd het concessiegebied te allen tijde te inspecteren. Hij is bevoegd deze inspectie uit te strekken tot alle aan de concessionaris toebehorende bedrijfsgebouwen en -inrichtingen, uitgezonderd woonruimten, mits met kennisgeving aan de concessionaris of diens vervanger. De bosambtenaar kan zich doen vergezellen van respectievelijk vervoeren door andere personen, dieren, voertuigen, instrumenten en/of andere materialen als hij nodig oordeelt, voor het richtig uitvoeren van zijn werkzaamheden.
3. De concessionaris is verplicht om:
 - a. in het concessiegebied redelijke accommodatie te verschaffen aan de met het toezicht belaste bosambtenaren en de onder lid 2 genoemde personen,
 - b. deze ambtenaren desverlangd te begeleiden naar de delen van het concessiegebied, waar houtwinning of andere werkzaamheden in uitvoering zijn,
 - c. hun aanwijzingen op te volgen, behoudens zijn recht van beroep op het Hoofd;
 - d. aan hen alle verlangde inlichtingen te verstrekken aangaande naleving van de boswetgeving, alsmede van het in de concessievoorwaarden en het exploitatieplan bepaalde.

Artikel 35

1. De Minister is bevoegd de concessionaris bij schriftelijke

aanzegging een schorsing van de exploitatie op te leggen, indien deze, na voorafgaande schriftelijke waarschuwing, in gebreke blijft om binnen de daarbij gestelde termijn te voorzien in het herstel van het verzuim van zaken als bij staatsbesluit omschreven.

2. De schorsing wordt schriftelijk opgeheven zodra de concessionaris zijn verzuim heeft hersteld.

Artikel 36

1. Het gezag, dat de concessie heeft verleend, kan haar intrekken, indien:
 - a. niet binnen een jaar na de uitgifte van de concessie met de werkzaamheden naar behoren een aanvang is gemaakt;
 - b. een verzuim, waarvoor een schorsing tot exploitatie ingevolge artikel 35 is opgelegd, niet binnen een bij de aanzegging van de schorsing te stellen termijn van tenminste een maand is hersteld;
 - c. het bepaalde bij of krachtens deze wet, de concessievoorwaarden of het exploitatieplan niet naar behoren wordt nageleefd en de concessionaris reeds twee schriftelijke waarschuwingen ter zake heeft ontvangen;
 - d. de concessionaris schriftelijk verklaart geen prijs meer te stellen op zijn uit de concessie voortvloeiende rechten.
2. Aan de intrekking als bedoeld in lid 1 onder d kunnen bijzondere voorwaarden worden verbonden.

Artikel 37

1. Bij afloop of voortijdige beëindiging van de concessie is de

concessionaris gerechtigd tot verwijdering van de door hem in het concessiegebied opgerichte gebouwen en andere werken binnen een termijn van zes maanden, uitgezonderd die gebouwen, werken en beplantingen, die in de concessievoorwaarden van dat recht zijn uitgesloten. In bijzondere gevallen kan deze termijn, na schriftelijk verzoek daartoe, eenmaal door de Minister worden verlengd voor ten hoogste gelijke duur.

2. Gebouwen en werken, die volgens het voorgaande lid verwijderd kunnen worden en die na afloop van deze termijn of verlenging daarvan nog in het concessiegebied aanwezig zijn, vervallen aan de Staat, zonder dat deze daarvoor aan de concessionaris enige vergoeding is verschuldigd.

Paragraaf 4

ANDERE VORMEN VAN BOSEXPLOITATIE

Artikel 38

1. De Minister is bevoegd tot het verlenen van vergunningen tot incidentele houtwinning, die aan de houders het recht geeft op domeingrond binnen een in de vergunning aan te wijzen gebied en gedurende een daarin te noemen tijdsduur een vastgesteld aantal bomen of houtvolume van een bepaalde soort of soorten te vellen. Gelijke vergunning kan worden verleend op in erfpacht of in grondhuur uitgegeven gronden terzake bomen die bij de verlening van dit recht zijn uitgesloten voor de houtkap.
2. Voor de houtexploitatie krachtens een zodanige vergunning is de houder een retributie verschuldigd.
3. Het tarief, alsmede de wijze van inning worden door de

Minister - in samenwerking met de Minister belast met financiële aangelegenheden - vastgesteld.

4. De Minister stelt de aan de verlening van een vergunning tot incidentele houtwinning te verbinden voorwaarden vast.

Artikel 39

De Minister is bevoegd tot het beschikken over hout op domeingrond middels verkoop van gewonnen hout langs de weg dan wel houtverkoop op stam, volgens bij staatsbesluit vast te stellen voorschriften.

Artikel 40

1. De Minister is bevoegd tot het verlenen van vergunningen tot de inzameling van bosbijproducten.
2. Voor de inzameling van bosbijproducten is een retributie verschuldigd.
3. Het tarief, alsmede de wijze van inning worden door de Minister - in samenwerking met de Minister belast met financiële aangelegenheden - vastgesteld.
4. De Minister stelt de aan de verlening van een vergunning tot inzameling van bosbijproducten te verbinden voorwaarden vast.
5. Bij of krachtens staatsbesluit kunnen nadere voorschriften ten aanzien van het bepaalde in dit artikel worden vastgesteld.

Artikel 41

1. a. De gewoonterechten van de in stamverband levende en wonende boslandbewoners in hun dorpen en nederzettin-

gen en op hun kostgronden, blijven zoveel als mogelijk geëerbiedigd.

- b. Bij schendingen van de onder a genoemde gewoonterechten is schriftelijk beroep open bij de President, welk beroep behoort te worden gesteld door het desbetreffend traditioneel gezag van in stamverband levende en wonende boslandbewoners onder aanwijzing van de redenen waarop het beroep gebaseerd is. De President benoemt te dier zake een commissie om hem ter zake van advies te dienen.
2. Na overleg met de Minister belast met de regionale ontwikkeling wijst de Minister bepaalde bosgebieden aan als gemeenschapsbos ten behoeve van in dorpen en nederzettingen wonende en tevens in stamverband levende boslandbewoners. De benutting en het beheer van gemeenschapsbos worden nader bij staatsbesluit geregeld.
3. Voor gemeenschapsbos is geen concessierecht verschuldigd. Op buiten het gemeenschapsbos te vervoeren alsmede op mogelijk commercieel te benutten hout, houtproducten en bosbijproducten zijn de ter zake dienende bepalingen van deze wet van overeenkomstige toepassing. De verwerver zal alsdan de in de artikelen 32 lid 1 b en 40 vermelde retributies en de in artikel 13 vermelde vergoeding verschuldigd zijn. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder verwerver verstaan hij die hout, houtproducten of bosbijproducten uit gemeenschapsbos heeft verkregen - al dan niet onder bezwarende titel - van een boslandbewoner, indien hij zelf deze zaken buiten het gemeenschapsbos vervoert dan wel zelf overgaat tot commerciële handelingen. Bij staatsbesluit kunnen nadere regels terzake worden gegeven.

Artikel 42

1. De Minister stelt voorschriften vast met betrekking tot het bosbeheer en de commerciële bosexploitatie op gronden, waarop krachtens de "Agrarische Wet" of het "Decreet Uitgifte Domeingrond" enig zakelijk recht is gevestigd.
2. Het bepaalde in de Hoofdstukken IV en V van deze wet is op de in het voorgaande lid bedoelde gronden slechts van toepassing voor zover zulks uitdrukkelijk in die bepalingen of in de krachtens dat lid gegeven voorschriften is bepaald.
3. Voor hout, dat anders dan voor persoonlijk gebruik, op de in het eerste lid bedoelde gronden wordt gewonnen, is de retributie als bedoeld in artikel 32 lid 1 onder b, verschuldigd. Voor bosbijproducten, die anders dan voor persoonlijk gebruik op de in het eerste lid 1 bedoelde gronden worden ingezameld, is de retributie als bedoeld in artikel 40 lid 2 verschuldigd.

Paragraaf 5

VOORSCHRIFTEN MET BETREKKING TOT HET TOEZICHT

Artikel 43

1. De eigendom van het gewonnen hout en van de ingezamelde bosbijproducten gaat niet over op de concessionaris of op de vergunninghouder als bedoeld in de artikelen 38 of 40, dan nadat voldaan is aan de terzake het hout of de bosbijproducten verschuldigde heffingen. Evenzo gaat de eigendom op de koper als bedoeld in artikel 39 niet over dan nadat de koopprijs volledig is voldaan.

2. Het Hoofd of een daartoe speciaal aangewezen bosambtenaar is bevoegd elke lading bosproducten in beslag te nemen van exploitanten die, na schriftelijke aanmaning, in gebreke zijn gebleven om binnen een maand de in lid 1 bedoelde betalingen te doen.
3. Indien de betalingen binnen een maand na de inbeslagneming niet zijn voldaan, is het Hoofd bevoegd de in beslag genomen bosproducten in het openbaar of onderhands te verkopen. Onderhandse verkoop geschiedt na verkregen schriftelijke toestemming van de Procureur-Generaal; deze kan ter zake nadere algemene danwel bijzondere regels stellen.
4. De opbrengst wordt aan de exploitant afgedragen na aftrek van de achterstallige betalingen en van de voor de in beslag genomen en verkoop van de bosbijproducten noodzakelijkerwijs gemaakte kosten.

Artikel 44

1. Alle krachtens een concessie of vergunning tot incidentele houtwinning dan wel op grond van een houtverkoop als bedoeld in artikel 39 gewonnen en afgevoerd hout, wordt opgemeten, gemerkt en geregistreerd volgens door de Minister te geven voorschriften.
2. De Minister is bevoegd om het bepaalde in lid 1 van toepassing te verklaren op hout, dat is gewonnen in een gemeenschapsbos of op gronden, waarop krachtens de "Agrarische Wet" of het "Decreet Uitgifte Domeingrond" een zakelijk recht is gevestigd, alsmede op stompen van bomen, geveld in door hem aan te wijzen bosgebieden.
3. De Minister is bevoegd om speciale registratiemerken uit te geven. In dat geval is de concessionaris of vergunninghouder verplicht om alle door hem gewonnen hout met het voor hem vastgestelde registratiemerk te merken.

4. Het is verboden uit een bosgebied afkomstig hout te verhandelen zonder dat dit is gemerkt overeenkomstig het bepaalde bij of krachtens deze wet.

HOOFDSTUK VI

HOUTTRANSPORT EN HOUTINDUSTRIE

Artikel 45

1. Alle vervoer van hout verkregen uit de bosexploitatie, zome- de van bosbijproducten, is verboden tenzij gedekt door een vervoersbiljet dat desverlangd aan iedere bosambtenaar en opsporingsambtenaar in de zin van de artikelen 134 en 135 van het Wetboek van Strafvordering dient te worden getoond.
2. De Minister stelt ter zake nadere voorschriften vast.

Artikel 46

1. Iedere natuurlijke of rechtspersoon, die als beroep of bedrijf heeft het vervoeren of verhandelen van bosbijproducten en/of onbewerkt hout, waaronder in dit artikel wordt verstaan rondhout, bekapt en bekwijld of gekloofd hout met inbegrip van palen en sparren, alsmede houtskool, dient te zijn ingeschreven in een door het Hoofd bij te houden register.
2. De Minister stelt nadere voorschriften met betrekking tot de vorm van het register en de procedure van inschrijving vast.

Artikel 47

1. Onverminderd het bepaalde in de "Hinderwet", wordt de in artikel 19 van het "Reglement op het Beheer der Districten" bedoelde vergunning voor wat betreft het oprichten en in

bedrijf hebben van een houtindustrie - waaronder in dit artikel wordt verstaan zagerijen, triplex- en spaanplaatfabrieken, chipsfabrieken en alle andere bedrijven die hout in ronde, bekapte, gekloofde of verspaande vorm bewerken en die op de datum van inwerkingtreding van deze wet nog niet in bedrijf waren - uitsluitend verleend en verlengd in overleg met de Minister. Deze vergunning wordt slechts verleend en verlengd voor de duur van steeds ten hoogste vijf jaren en voorts indien is gebleken, dat:

- a. de plaats van vestiging in overeenstemming is met de doelstellingen van een nationaal of regionaal ontwikkelingsprogramma als bedoeld in de "Planwet",
 - b. het bedrijf voorzien kan worden van voldoende ruw hout, te winnen binnen een economisch verantwoorde transportafstand;
 - c. de opzet en inrichting van het bedrijf en te gebruiken machines voldoen aan de wettelijke voorschriften.
2. De Minister stelt - na overleg met de Minister belast met economische aangelegenheden - nadere voorschriften vast met betrekking tot de door de aanvrager van een vergunning tot vestiging van een houtverwerkende industrie te verstrekken gegevens alsmede met betrekking tot de te volgen procedure.

Artikel 48

1. Iedere, overeenkomstig artikel 46 geregistreerde houtvervoerder en iedere exploitant van een houtverwerkend bedrijf in de zin van artikel 47 is verplicht desverlangd aan het Hoofd de door hem benodigde statistische productiegegevens te verstrekken.

2. De Minister stelt nadere voorschriften vast met betrekking tot de aard van de te verstrekken gegevens, de daarvoor aan te houden termijnen en het toezicht op de naleving der voorschriften.

Artikel 49

1. De Minister kan rondhout en houtproducten, alsmede bosbijproducten voor de binnen- en buitenlandse markt onderwerpen aan een ambtelijke keuring met bijbehorende telling, meting, weging en/of sortering volgens door hem vast te stellen normen en procedures.
2. Voor deze werkzaamheden is een vergoeding verschuldigd. Het tarief, alsmede de wijze van inning worden door de Minister - in samenwerking met de Minister belast met financiële aangelegenheden - vastgesteld.
3. Het is verboden in het grondgebied van Suriname in te voeren of door te voeren hout, houtproducten, bosbijproducten of daarmee vervaardigde producten indien deze in het land van herkomst onwettig zijn verkregen, verzameld, vervaardigd, vervoerd of uitgevoerd.
4. Verboden is tevens de handel in, de invoer, de doorvoer, de uitvoer of het vervoer van hout, houtproducten, bosbijproducten of daarmee vervaardigde producten in strijd met voor Suriname bindende verdragen betreffende bosbeheer, bosexploitatie, de primaire houtverwerkingssector en bedreigde in het wild voorkomende planten.

HOOFDSTUK VII**DWANG- EN STRAFBEPALINGEN**

Artikel 50

1. Bij overtreding van enig voorschrift bij of krachtens deze wet gesteld, is de overtreder verplicht binnen drie maanden te voldoen aan een hem door of vanwege het Hoofd uitge-reikte aanschrijving om weg te nemen hetgeen in strijd met het voorschrift is tot stand gebracht, of te verrichten het-geen als plicht is nagelaten.
2. Bij niet voldoen aan de in het voorgaande lid bedoelde ver-plichting is het Hoofd bevoegd om hetgeen in de aanschrij-ving is bevolen op kosten van de aangeschrevene ten uitvoer te leggen.
3. Onverminderd het in de voorgaande leden bepaalde, kan de rechter in kort geding bij overtreding van enig voorschrift bij of krachtens deze wet gesteld, dan wel bij dreigende overtreding daarvan, bevelen of verboden geven ter opheffing van de overtreding of ter voorkoming of voltooiing daarvan, daaronder begrepen herstel in de vorige toestand of afgifte van de met de overtreding verkregen goederen of stoffen aan de rechthebbende, dan wel overdracht van het bezit daarvan aan het Hoofd.
4. Aan een bevel of verbod als in het voorgaande lid bedoeld, kan overeenkomstig artikel 492 van het Wetboek van Burger-lijke Rechtsvordering een dwangsom worden verbonden, welke in geval van verbeurte daarvan vervalt aan de Staat Suriname.
5. Vorderingen als in lid 3 bedoeld, worden ingesteld door het Hoofd, hetzij ten eigen name, hetzij ten name van de Staat Suriname.

Artikel 51

1. Met gevangenisstraf van ten hoogste vier jaren of geldboete van ten hoogste vijfhonderdduizend gulden wordt gestraft:
 - a. hij, die meet- of registratiemerken als bedoeld in artikel 44, tekens, die van overheidswege op aangehouden bosproduc-ten geplaatst zijn of van overheidswege aangebrachte merktekens ter afbakening van bosgebieden vervalst, on-leesbaar maakt of daarmee op andere wijze bedrieglijk handelt;
 - b. hij, die opzettelijk zonder daartoe gerechtigd te zijn op domeingrond bomen velt of daartoe opdracht geeft.
2. De in lid 1 strafbaar gestelde feiten worden beschouwd als misdrijven.

Artikel 52

1. Met hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete van ten hoogste eenhonderdvijftigduizend gulden wordt gestraft:
 - a. hij, die zonder daartoe gerechtigd te zijn, op domeingrond bomen velt en/of planten uit cultures verwijdert en/of bosbijproducten inzamelt of daartoe opdracht geeft;
 - b. hij, die in strijd met het bepaalde in artikel 47 een hout-verwerkende industrie in bedrijf heeft zonder in het bezit te zijn van een daartoe strekkende geldige vergunning, zoals bedoeld in dat artikel,
 - c. hij, die enig ander voorschrift, bij of krachtens deze wet gesteld, en niet reeds bij enige andere wettelijke bepaling strafbaar gesteld, overtreedt of niet nakomt.

2. De in lid 1 strafbaar gestelde feiten worden beschouwd als overtredingen.

Artikel 53

1. Met de opsporing van bij of krachtens deze wet strafbaar gestelde feiten en het toezicht op de naleving van de bij of krachtens deze wet gestelde voorschriften zijn, behalve de in artikel 134 van het Wetboek van Stafvordering genoemde personen, belast het Hoofd en alle door hem daartoe aangewezen bosambtenaren.
2. De in lid 1 bedoelde ambtenaren moeten bij hun optreden als zodanig voorzien zijn van een door het Hoofd afgegeven legitimatiebewijs, vermeldende de naam, rang en zo nodig het ambtsgebied. Dit legitimatiebewijs dient op aanvraag te worden getoond. De Minister kan voor de legitimatie van deze ambtenaren nadere regels voorschrijven.

Artikel 54

1. De in artikel 53 lid 1 bedoelde ambtenaren hebben te allen tijde toegang tot alle plaatsen, waarvan naar hun inzicht de betreding voor de vervulling van hun taak redelijkerwijs vereist is. Wordt hun de toegang geweigerd, dan verschaffen zij zich die desnoods met behulp van de sterke arm. In woningen treden zij echter tegen de wil van de bewoner niet binnen dan voorzien van een algemene of bijzondere schriftelijke last van een vervolgingsambtenaar of van een bijzondere schriftelijke last van de bevoegde Districts-Commissaris.
2. Van dit binnentreden wordt proces-verbaal opgemaakt, dat binnen tweemaal vierentwintig uur aan degene, wiens woning is binnengetroten, in afschrift wordt medegedeeld.

Artikel 55

1. De in artikel 53 lid 1 bedoelde ambtenaren zijn te allen tijde bevoegd om in beslag te nemen, zomede ter inbeslagneming de uitlevering te vorderen, hout en andere bosproducten, vervoermiddelen alsmede alle overige voorwerpen, welke naar hun inzicht tot het ontdekken van de waarheid omtrent het plegen van een bij of krachtens deze wet strafbaar gesteld feit redelijkerwijs kunnen dienen of welker verbeurdverklaring, vernietiging of onbruikbaarmaking kan worden bevolen.
2. Van de inbeslagneming behoort in het proces-verbaal melding te worden gemaakt.
3. Met de in lid 1 bedoelde in beslag genomen goederen, wordt gehandeld op de wijze als in de artikelen 102 tot en met 104 van het Wetboek van Strafvordering is voorgescreven. Indien zich onder deze goederen voorwerpen of zaken bevinden welke aan bederf onderhevig zijn, kan de Procureur-Generaal toestemming verlenen tot verkoop van die voorwerpen of zaken over te gaan. De verkoop geschiedt door de in artikel 53 lid 1 bedoelde ambtenaren in het openbaar volgens de plaatselijke gebruiken.
4. Voorwerpen door middel van een in deze wet genoemd misdrijf of overtreding verkregen of waarmee een in deze wet genoemd misdrijf of overtreding opzettelijk is gepleegd, of de opbrengst van bedoelde voorwerpen, kunnen worden verbeurd verklaard ook indien zij de veroordeelde niet toebehoren.
5. Met verbeurd verklaarde goederen wordt gehandeld op door de Procureur-Generaal te bepalen wijze.

Artikel 56

1. a. Indien een feit, bij of krachtens deze wet strafbaar gesteld, wordt begaan door of vanwege een rechtspersoon, kan de strafvervolgning worden ingesteld en kunnen de in de wet voorziene straffen en maatregelen, indien en voor zover voor de toepassing daarvan aanleiding bestaat, worden uitgesproken:
 1. tegen die rechtspersoon, dan wel;
 2. tegen de Bestuursleden of de Directieleden van die rechtspersoon, dan wel tegen hen, die tot het feit opdracht hebben gegeven dan wel bij de uitvoering daarvan de feitelijke leiding hebben gehad, dan wel;
 3. tegen de onder 1 en 2 genoemden gezamenlijk.
- b. Geen straf wordt uitgesproken tegen het lid van het Bestuur of van de Directie van wie blijkt dat het feit buiten zijn toedoen is gepleegd.
2. Een strafbaar feit wordt onder meer begaan door of vanwege een rechtspersoon, indien het gepleegd wordt door personen, die hetzij uit hoofde van een dienstbetrekking, hetzij uit andere hoofde, handelen in de sfeer van de rechtspersoon, ongeacht of deze personen ieder afzonderlijk het strafbare feit hebben begaan of dat hun gezamenlijk optreden beantwoordt aan de wettelijke delictsomschrijving van dat strafbaar feit.
3. Indien een strafvervolgning wordt ingesteld tegen een rechtspersoon, wordt deze tijdens de vervolging vertegenwoordigd door de bestuurder of, indien er meerdere bestuurders zijn, door een van hen. De vertegenwoordiger kan bij gemachtigde verschijnen. De rechter kan de persoonlijke verschijning van een bepaalde bestuurder bevelen; hij kan alsdan diens medebrenging gelasten.

4. Indien een strafvordering wordt ingesteld tegen een rechtspersoon, geschiedt de uitreiking van gerechtelijke mededelingen ter plaatse waar het bestuur zitting of kantoor houdt of ter woonplaats van het hoofd van het bestuur, dan wel, indien het bestuur geen hoofd heeft, ter woonplaats van een van de bestuurders. Betreft de uitreiking een gerechtelijk schrijven als bedoeld in artikel 515 van het Wetboek van Strafvordering, dan is artikel 517 leden 2 en 3 van dat Wetboek van overeenkomstige toepassing.
5. Voor de toepassing van de vorige leden worden met een rechtspersoon gelijkgesteld;:
 - a. de vennootschap zonder rechtspersoonlijkheid;
 - b. de maatschap;
 - c. enige andere vereniging.

Artikel 57

1. De Procureur-Generaal is gerechtigd zijn in artikel 100 van het Wetboek van Strafrecht bedoelde bevoegdheid te delegeren aan de Directeur en/of het Hoofd of een daartoe door de Directeur of het Hoofd speciaal aangewezen ambtenaar. Door de Procureur-Generaal worden de transactiebedragen vastgesteld voor de verschillende bij of krachtens deze Wet strafbaar gestelde feiten en bekendgemaakt. In het belang van een richtig toezicht op de verantwoording van de ontvangen bedragen is het de Directeur en/of het Hoofd of de voormelde ambtenaar niet toegestaan om enige andere voorwaarden te stellen dan de betaling van de door de Procureur-Generaal vastgestelde bedragen.

2. De Procureur-Generaal kan in het belang van een goede rechtsbedeling bevelen, dat in bepaalde zaken door de Directeur en/of het Hoofd of door deze gemachtigde ambtenaar geen gebruik wordt gemaakt van de transactiebevoegdheid. Evenzo kan hij, indien naar zijn oordeel de taakvervulling van genoemde functionarissen zulks vordert, bevelen, dat deze tot nader bericht geen gebruik zullen maken van de transactiebevoegdheid.
3. De in lid 1 bedoelde functionaris reikt aan degene, die vrijwillig aan de gestelde voorwaarde voldoet, onverwijld een gedagtekend en door hem ondertekend betalingsbewijs uit. Hij houdt aantekening van elke persoon, die vrijwillig aan de door hem gestelde voorwaarde heeft voldaan, van het op heter daad ontdekte strafbare feit en van de betaalde geldsom. Deze aantekeningen worden binnen zeven dagen na het verstrijken van elke maand aan de Procureur-Generaal toegezonden.
4. De ontvangen transactiebedragen worden maandelijks afgedragen middels storting bij de Centrale Betaaldienst ten name van het Directoraat Justitie.
Van het beheer van deze gelden wordt zodanig administratie gehouden, dat steeds toezicht en verantwoording mogelijk zijn.
5. De Procureur-Generaal stelt het model vast van het in lid 3 van dit artikel bedoelde betalingsbewijs, van het in hetzelfde lid bedoelde register van aantekeningen van transacties, alsmede nadere regels met betrekking tot de afdoening ervan.

HOOFDSTUK VIII

OVERGANGS- EN SLOTBEPALINGEN

Artikel 58

1. De invordering van de krachtens deze wet verschuldigde vergoedingen, rechten en retributies geschiedt op verzoek van het Hoofd door een door de Directeur van het ministerie dat belast is met financiële aangelegenheden aan te wijzen functionaris, als bedoeld in de wet houdende bepalingen op de rechtspleging inzake van belastingen in Suriname.
2. Behoudens het bepaalde in de leden 3 tot en met 7 van dit artikel vervallen met ingang van inwerkingtreding van deze wet:
 - a. de "Houtwet 1947" alsmede het krachtens deze wet uitgevaardigde Besluit;
 - b. alle overige wettelijke regelingen op het gebied van bosbeheer, bosexploitatie en de primaire houtverwerkingssector, voor zover niet in overeenstemming met het bij deze wet bepaalde.
3. De krachtens Artikel 7 van de "Houtwet 1947" vastgestelde tarieven voor retributies blijven van kracht, totdat zij krachtens deze wet zijn vervangen.
4. De krachtens de "Houtwet 1947" uitgevaardigde staatsbesluiten en beschikkingen blijven van kracht, totdat zij krachtens deze wet door andere zijn vervangen.
5. De krachtens de "Houtwet 1947" en de "Wetten van 24 november 1947 en 23 oktober 1973" verleende concessies en vergunningen blijven voor de duur waarvoor zij zijn verleend

van kracht, met dien verstande, dat de bepalingen van deze wet daarop van overeenkomstige toepassing zijn.

6. Overeenkomsten betreffende de exploitatie van bos door derden op houtkapvergunningen krachtens de "Houtwet 1947", welke niet zijn vervallen door een aanwijzing van een bosgebied als gemeenschapsbos, vervallen een jaar na de inwerkingtreding van deze wet, voor zover deze voordien niet vervangen zijn door nieuwe overeenkomsten, gesloten ten overstaan van de Districtscommissaris, overeenkomstig een door de Minister vastgesteld model.
7. De bepalingen van de "Houtuitvoerwet 1950" blijven van kracht, totdat zij krachtens deze wet door andere zijn vervangen.
8. In artikel 1 sub 24 van het Decreet Economische Delicten wordt in plaats van "de Houtwet - (G.B. 1947 no. 42)" gelezen: "Wet Bosbeheer".

Artikel 59

- Verlenging van vergunningen voor het in bedrijf hebben van een houtindustrie, verleend op grond van artikel 19 van het "Reglement op het Beheer der Districten" geschiedt overeenkomstig het in artikel 47 lid 1 van deze wet bepaalde.

Artikel 60

- Ten aanzien van bosexploitatie op in erfpacht of grondhuur uitgegeven domeingrond gelden de bepalingen van artikel 11 lid 2 van de "Agrarische Wet" en van artikel 20 van het "Decreet Uitgifte domeingrond".

Artikel 61

In artikel 1 lid 2 van de "Wet houdende bepalingen op de rechtspleging inzake van belastingen" wordt de volgende wijziging aangebracht: In de 5e regel wordt achter de komma na het woord "erfpachten" ingevoegd de zinsnede: "krachtens de Wet Bosbeheer verschuldigde rechten, vergoedingen en retributies".

Artikel 62

"De Natuurbeschermingswet 1954" wordt gewijzigd als volgt:

Na artikel 11 wordt een nieuw artikel opgenomen, luidende:

Artikel 11a

1. In dit artikel wordt onder "het Hoofd" verstaan het Hoofd bedoeld in artikel 3.
2. De Procureur-Generaal is gerechtigd zijn in artikel 100 van het Wetboek van Strafrecht bedoelde bevoegdheid te delegeren aan het Hoofd of een daartoe door het Hoofd speciaal aangewezen ambtenaar. Door de Procureur-Generaal worden de transactiebedragen vastgesteld voor de verschillende bij of krachtens deze Wet strafbaar gestelde feiten en bekendgemaakt.
In het belang van een richtig toezicht op de verantwoording van de ontvangen bedragen is het Hoofd of de voormelde ambtenaar niet toegestaan om enige andere voorwaarde te stellen dan de betaling van de door de Procureur-Generaal vastgestelde bedragen.
3. De Procureur-Generaal kan in het belang van een goede rechtsindeling bevelen, dat in bepaalde zaken door het Hoofd of door deze gemachtigde ambtenaar geen gebruik

wordt gemaakt van de transactiebevoegdheid. Evenzo kan hij, indien naar zijn oordeel de taakvervulling van genoemde functionarissen zulks vordert, bevelen, dat dezen tot nader bericht geen gebruik zullen maken van de transactiebevoegdheid.

4. De in lid 2 bedoelde functionaris reikt aan degene, die vrijwillig aan de gestelde voorwaarde voldoet, onverwijld een gedagtekend en door hem ondertekend betalingsbewijs uit. Hij houdt aantekening van elke persoon, die vrijwillig aan de door hem gestelde voorwaarde heeft voldaan, van het op heterdaad ontdekte strafbare feit en van de betaalde geldsom. Deze aantekeningen worden binnen zeven dagen na het verstrijken van elke maand aan de Procureur-Generaal toegezonden.
5. De ontvangen transactiebedragen worden maandelijks afgedragen middels storting bij de Centrale Betaaldienst ten name van het Directoraat Justitie. Van het beheer van deze gelden wordt zodanig administratie gehouden, dat steeds toezicht en verantwoording mogelijk zijn.
6. De Procureur-Generaal stelt het model vast van het in lid 4 van dit artikel bedoelde betalingsbewijs, van het in hetzelfde lid bedoelde register van aantekeningen van transacties, alsmede nadere regels met betrekking tot de afdoening ervan."

Artikel 63

1. Deze wet, die kan worden aangehaald als "Wet Bosbeheer", wordt in het Staatsblad van de Republiek Suriname afgekondigd.

2. Zij treedt in werking met ingang van de dag volgende op die van haar afkondiging.

Gegeven te Paramaribo, de 18e september 1992.

R.R. VENETIAAN.

De Vice-President, Voorzitter van de Raad van Ministers,

J.R. AJODHIA.

De Minister van Natuurlijke Hulpbronnen,

H.R. POLLACK.

De Minister van Justitie en Politie,

S.K. GIRJASING.

De Minister van Handel en Industrie,

T. GOBARDHAN.

De Minister van Financien,

H.S. HILDENBERG.

Uitgegeven te Paramaribo, de 18e september 1992.

De Minister van Binnenlandse Zaken,

J.S. SISAL.

Wet van 18 september 1992, houdende voorzieningen met betrekking tot het bosbeheer, alsmede de bosexploitatie en de primaire houtverwerkingssector (Wet Bosbeheer).

MEMORIE VAN TOELICHTING

ALGEMENE BESCHOUWINGEN

Inleiding

In de Regeringsverklaring 1988-1993 heeft de President namens de Regering aangekondigd, dat, als instrument van een op de nationale ontwikkeling gericht beheer van het Surinaamse bos, wettelijke regelingen tot stand zullen worden gebracht.

Ter realisering van deze doelstelling wordt thans het ontwerp van de Wet Bosbeheer ingediend. Dit is mede gebaseerd op het aan de Regering uitgebrachte rapport van een deskundige van de Food and Agricultural Organization van de Verenigde Naties (FAO), opgesteld in het kader van een in 1972 met bijstand van het United Nations Development Programme geentameerde studie over de ontwikkelingsmogelijkheden van de bosbouw in Suriname. Bij de samenstelling van dit rapport is mede profijt getrokken van de ervaringen van deskundigen van de Dienst.

In het onderstaande zal het ontwerp, eerst betreffende de algemene aspecten en vervolgens artikelsgewijs nader worden toegelicht. De Regering acht de totstandkoming van deze nieuwe boswetgeving urgent omdat hierin tevens de onmisbare wettelijke grondslag ligt voor verdere maatregelen ter activering van het Surinaamse bosbouwpotentieel.

BELANG VAN HET BOS ALS NATUURLIJKE HULPBRON

Voor de versnelde ontwikkeling, die ons volk zich tot taak heeft gesteld, is het in hoge mate aangewezen op een goed gebruik van zijn natuurlijke hulpbronnen. De aard en de omvang daarvan zijn nog slechts ten dele geïnventariseerd. Het is echter al voldoende gebleken, dat Suriname in zijn waterkracht- en landbouwpotentieel, in zijn bossen en andere bodemschatten over grote ontwikkelingsmogelijkheden beschikt. Dit geldt in het bijzonder voor het uitgestrekte bosareaal. Reeds uit de eerste algemene inventarisatie was duidelijk geworden, dat de Surinaamse bossen behoren tot de meest waardevolle hulpbronnen van de Staat. Latere specifieke studies binnen de sector Bosbouw, zoals die zijn uitgevoerd door de Dienst 's Lands Bosbeheer, de FAO in het kader van het bovenbedoelde UNDP/FAO/LBB-project "Forestry Development in Suriname" en door particulieren uit binnen- en buitenland, hebben dit nader in het licht gesteld.

Daarbij treden vooral twee bijzondere eigenschappen van het bos als natuurlijke hulpbron naar voren. de veelzijdigheid van zijn bijdragen tot de welvaart en het welzijn van het volk en de mogelijkheid tot behoud van een duurzaam rendement.

Meer dan 80% (van het landoppervlak) van Suriname is bedekt met bos. Dit is al op zichzelf een waardevol bezit, want het Surinaamse bos - hoewel aan weinigen bekend - vervult nog zonder enig ander ingrijpen dan passieve bescherming vitale functies voor het instandhouden van ons natuurlijk leefmilieu. Met name beschermt het onze gronden tegen erosie, die tot verwoesting van het gehele landbouwpotentieel zou kunnen leiden. Evenzo beschermt het onze watervoorziening, een der eerste voorwaarden voor het leven. In menig land is men zich van deze onvervangbare functies van het bos bewust geworden, toen de verdwijning van het boskleed zijn desastreuze gevolgen had laten zien.

Voor het Surinaamse bos komt hier nog bij, dat men het moet bezien als onderdeel van het veel grotere bosgebied, dat zich

tot diep in het binnenland van het Zuidamerikaanse continent uitstrekt. Dit hele complex vormt op wereldschaal een der laatste grote bosreserves, die in de natuurlijke kringloop een wezenlijk element vormt voor het behoud van de zuurstofbalans in de aardse atmosfeer.

Mogelijk nog sprekender zijn de functies die het bos kan vervullen bij een rationele, actieve benutting. Gezien de stijgende vraag naar hout en bosbijproducten in en buiten Suriname - waarvan hier alleen papier behoeft te worden genoemd - is het een bron van een zich uitbreidende werkgelegenheid, zowel in de bosbouw en de houtindustrie als in de andere houtverwerkende bedrijven. Het bos vormt hierdoor tevens een solide grondslag voor verhoging van onze deviezeninkomsten en daarmee voor het op gang brengen van economische activiteiten in andere sectoren.

Door zijn ligging draagt het bos ertoe bij, dat deze activiteiten ook in de landelijke gebieden, deels zelfs op grote afstand van de bevolkingscentra, tot ontwikkeling komen. Dit bevordert de zozeer gewenste spreiding van onze bevolking over een groter deel van ons territorium.

Bovendien kan een rationele benutting van het bos op gronden, die naar andere bestemmingen zoals landbouw of mijnbouw zullen overgaan, resulteren in belangrijke bijkomende bijdragen van de bosbouw aan de nationale economie. Behalve aan de opbrengst van het hout - die anders veelal verloren zou zijn gegaan - is hierbij te denken aan het beschikbaar komen van een bruikbare infrastructuur (wegen) voor die andere activiteiten en een aanmerkelijke besparing op de kosten van het vrijmaken van het terrein daarvoor.

Bij een goed georganiseerde bosexploitatie - zeker indien intensief uitgevoerd - kan het ontsluitingsnet namelijk gedeeltelijk of geheel ten laste van de houtoogst worden aangelegd en blijft dus na de exploitatie als infrastructuur aanwezig.

Tenslotte neemt met het vorderen van de ontwikkeling van ons land ook de betekenis van het bos in de sociale sfeer, met name voor de recreatie van de bevolking, toe.

Al deze functies kan het bos bij een goed beheer tot in de oneindigheid vervullen. In tegenstelling namelijk tot de delfstoffen, die maar eenmaal kunnen worden geëxploiteerd, is het een duurzame hulpbron die voortdurend kan worden vernieuwd en waarvan de waarde en kwaliteit continu kunnen worden verhoogd. Het is onze plicht de voorwaarden te scheppen om een dergelijke rationele benutting van het bospotentieel bij voortdurend te verzekeren.

BEHOEFTE AAN EEN OP DE TOEKOMST GERICHT OVERHEIDSBELEID

Op het ogenblik is een duurzame productie in het Surinaamse bos echter verre van verzekerd. Integendeel bestaat er veeleer gevaar voor een tegenovergestelde ontwikkeling, zoals die in sommige Afrikaanse landen als een reeel probleem aan de dag is getreden.

In feite is zulk een proces welhaast onvermijdelijk, als de exploitatie van het bos buiten het verband van een vooruitziend overheidsbeleid, gebaseerd op een doeltreffende boswetgeving, aan particuliere ondernemers wordt overgelaten. Deze exploitanten richten zich bij voorkeur op slechts enkele houtsoorten en op het best bereikbare areaal.

Voorzieningen ten behoeve van de toekomstige productie passen weinig in hun bestek, te minder omdat het hierbij meestal om een lange tot zeer lange omlooptijd gaat. In de bedoelde Afrikaanse gebieden is het waardevolle hout dan ook snel verdwenen en is het land blijven zitten met laagwaardig bos, terwijl de winsten grotendeels naar het buitenland zijn afgevloeid. Ook deze winsten zijn echter maar een voorbijgaand verschijnsel. De export zakt na

een tijdelijke opbloei weer spoedig ineen, omdat de natuurlijke bijgroei het tempo van zulk een roofbouw niet kan bijhouden.

Een soortgelijk proces dreigt ook in Suriname. Van de honderden houtsoorten met een totale houtmassa van 150-300 m³ per ha, die onze bossen tellen, worden momenteel ten hoogste 10 a 15% met een houtmassa van 20 - 25 m³ per ha benut. In de uitgekapte bossen blijft een zeer aanzienlijke houtopstand zonder rendement voor de nationale economie achter, terwijl het exploiteerbaar maken van de gezochte soorten telkens nieuwe investeringen voor ontsluiting van verderaf gelegen gebieden en voor transport vereist. Ook dit kan echter niet onbeperkt doorgaan.

De grenzen van de in dit opzicht bestaande mogelijkheden komen reeds duidelijk naar voren. De houtproductie wordt thans grotendeels geleverd door de bosgordel tussen de Marowijne en de Coppename, waar de uitkap als gevolg van de lage opbrengst per ha snel voortschrijdt. In feite is de bosgordel in West-Suriname de laatste grote bosreserve, die naar de nu gangbare exploitatiemaatstaven 'economisch bereikbaar' is. Berekeningen hebben uitgewezen, dat de houtvoorziening voor de verwerkende industrie en de exportbedrijven binnen afzienbare tijd klem komen te zitten.

De Regering acht het daarom de hoogste tijd voor een gericht overheidsbeleid op dit gebied, met als voornaamste doelstelling het waarborgen van een voortgaande productie uit een zich telkens vernieuwend potentieel. Het bosbeheer moet zodanig worden gevoerd, dat in de houtbehoefte voor binnenlands gebruik en voor export op lange termijn kan worden voorzien door natuurlijke en kunstmatige verjonging van de uitgekapte bossen (Zie bijvoorbeeld artikel 2).

Het is duidelijk, dat een dergelijke bospolitiek niet alleen in het belang is van de welvaarts- en werkgelegenheidsbasis van het land, maar ook in het eigen belang van de particuliere ondernemers, met name de houtindustrie en de exportbedrijven.

ORGANISATORISCHE, WETGEVENDE EN FINANCIELE VOORWAARDEN

Een op de toekomst gericht overheidsbeleid als hier bedoeld vindt zijn zwaartepunt in een doelmatige planning van de houtproductie (in nauw verband met het ontwikkelingsbeleid voor het land als geheel) en van de houtverwerking. Dit beleid moet steunen op voortgezette bosinventarisatie en onderzoeken op bosbouwkundig en houttechnologisch gebied en moet gepaard gaan met afzetbevordering en kwaliteitscontrole.

De organisatorische basis voor een dergelijk integraal bosbouwbeleid is in principe reeds aanwezig. Zoals ook in voormeld rapport van de FAO wordt geconstateerd, heeft Suriname een voordeel boven verschillende andere ontwikkelingslanden, doordien het reeds beschikt over een al enigszins regionaal vertakt 's Lands Bosbeheer met langdurige ervaring. In dit opzicht kan dus worden volstaan met het uitbouwen en beter outillieren van de aanwezige organisatie.

Anders staat het met de wettelijke en financiële basis voor het te voeren beleid. Op het gebied van de wetgeving wordt een samenhangende regeling van het bosbeheer, de bosexploitatie en de daarmee onverbrekkelijk samenhangende sectoractiviteiten (houtverwerking) gemist. De geldende wetten hebben slechts betrekking op de houtexploitatie met de bijbehorende uitvoeringsmaatregelen (zie Houtwet 1947); bijzondere concessiewetten van 1947 en 1973 alsmede op de in- en uitvoer van hout (Wet Houtuitvoerbelasting; Houtuitvoerwet met uitvoeringsbesluit; contigenteringsbesluit uitvoer baboen-rondhout; Invoerbesluit). Verder komen verspreide voorschriften voor in het Reglement op het beheer van de Districten, de Agrarische Wet, de Natuurbeschermingswet, de Jachtwet en in het Wetboek van Strafrecht en de Politiestrafwet.

Het grote bezwaar van deze broksgewijze regeling is, dat zij geen grondslag biedt voor de noodzakelijke samenvattende planning van het bosareaal en voor een doeltreffend beheer van het bos als nationale hulpbron. Bovendien zijn de bepalingen van de Houtwet 1947 ook op haar eigen gebied (voornamelijk de houtexploitatie door concessionarissen) niet voldoende om een optimaal rendement van het grondstoffenpotentieel in de Surinaamse bossen te waarborgen. Dit blijkt alleen al uit het feit, dat men reeds in 1947 voor een grote langjarige concessie een afzonderlijke regeling heeft moeten maken (Wetten van 24 november 1947 G.B. 1947 No. 181 en van 23 oktober 1973 G.B. 1973 No. 162).

Een ernstige tekortkoming van de huidige wetgeving is verder, dat zij geen voorzieningen bevat die de Overheid in staat stellen de ontwikkeling van een evenwichtig samengestelde en doelmatig gespreide houtverwerkende industrie te bevorderen. Ook bestaan thans nauwelijks bepalingen ten aanzien van de gewoonteregels van de in stamverband levende boslandbewoners; een leemte, waarin met het oog op het te voeren bosbouwbeleid bij de voortgaande ontwikkeling van ons land noodzakelijk moet worden voorzien.

Het rapport van de FAO adviseert er dan ook toe, de geldende incidentele regelingen te vervangen door een nieuwe Wet Bosbeheer, die de gehele materie regelt in samenhang met de in 1973 tot stand gekomen Planwet (G.B. 1973 No. 89). De van kracht blijvende wetten zullen alsdan daaraan moeten worden aangepast. De Regering stelt zich geheel achter deze aanbeveling en acht, zoals gezegd, de totstandkoming van de voorgestelde nieuwe wetgeving een dringende zaak.

Wat betreft de financiële basis ligt het in de rede, dat de kosten voor het bosbeheer reeds worden gedekt uit de opbrengsten van het bos en dat de Staat bovendien een passende vergoeding ontvangt voor het hout, dat door exploitanten op domeingrond wordt gekapt. De tegenwoordige situatie beantwoordt echter

geenszins aan deze eis. Gezien de sindsdien ingetreden grote waardevermindering van het geld, behoeft het geen betoog, dat de geldende regeling uit het oogpunt van de nationale economie dringend herzien moet worden en dat deze aanpassing ook tegenover de houtexploitanten volstrekt redelijk is te noemen.

Verder ligt het voor de hand, de tarieven bij ministeriele beschikking te doen vaststellen. Op deze wijze kunnen zij tijdig en beter bij de wisselende omstandigheden worden aangepast (zie onder meer de artikelen 13 lid 2, 28 lid 3, 32 lid 2, 38 lid 3, 40 lid 3 en 49 lid 2).

SAMENVATTING, ACHTERGRONDEN VAN DE ONTWERP-WET

Bij de beoordeling van de voorgestelde bepalingen van de onderhavige wet dient het volgende in het oog te worden gevat.

- a. Het bos vervult voor Suriname een aantal zeer essentiële functies, zoals in het voorgaande nader is toegelicht. Het is daarom noodzakelijk het bos doelmatig te beheren ten dienste van de huidige en van de toekomstige generaties.
- b. Het Surinaamse bos is bezit van de gemeenschap en het beheer van deze natuurlijke hulpbron zal dus gericht moeten zijn op het grootst mogelijke nut voor allen.

Onder doelmatig beheer wordt in de eerste plaats verstaan:

- bewaren en beschermen van die bossen, waarvan de invloed op een gezond leefmilieu de meest wezenlijke functie is (zogenaaamde schermbossen);
- efficiënt benutten, verbeteren en verjongen van die bossen, waarvan voortbrenging van grondstoffen de belangrijkste bijdrage is (productiebossen);
- een zo goed mogelijk geschikt maken en houden van bossen die andere functies vervullen.

Doelmatig beheer, mede ten dienste van toekomstige generaties, impliceert verder:

- aanwijzing en instandhouding van zodanige bosarealen, dat aan de behoefte aan bovengenoemde bosfuncties blijvend kan worden voldaan (zogenaamde blijvende of duurzaam in stand te houden bossen),
- bescherming van het bos op te zijner tijd naar andere vormen van bodembestemming te converteren terreinen, ter bescherming van de bodemvruchtbaarheid en behoud van andere onmisbare bosfuncties tot op het moment van planmatige conversie (zogenaamde voorlopig in stand te houden bossen);
- zo goed mogelijke benutting van de staande houtvoorraad voor bosontginning, voorzover ecologisch en economisch verantwoord.

Doelmatig beheer ten dienste van de gemeenschap houdt ten slotte in, dat bosexploitatie en houtverwerking zo efficiënt mogelijk worden uitgevoerd, zodat de baten uit het bos als grondstofleverancier zo groot mogelijk zijn.

HOOFDOPZET VAN DE ONTWERP-WET BOSBEHEER

De onderhavige ontwerp-wet waarin de boven ontwikkelende gedachte neergelegd, is ingedeeld in 8 hoofdstukken:

1. Hoofdstuk I bevat de nodige definities.
2. Hoofdstuk II houdt de grondbeginselen in voor een rationeel gebruik van het bos als nationale hulpbron. Hierdoor wordt de richting vastgelegd van het beleid, dat de Regering terzake zal volgen en dat ook bepalend is bij de beslissingen over houtconcessies.

3. Hoofdstuk III regelt de indeling van het bos naar bestemmingen. Hier ligt derhalve een nauw verband met de ruimtelijke ordening (Planwet).
4. Hoofdstuk IV bevat algemene bepalingen over het bosbeheer terwyl
5. Hoofdstuk V zich bezighoudt met de bosexploratie en de bosexploitatie. Dit onderdeel vormt een verbeterde en uitgebreide versie van de Houtwet 1947.
6. Hoofdstuk VI geeft de nodige voorschriften voor het houttransport en de houtindustrieën.
7. Hoofdstuk VII bevat de vereiste dwang- en strafbepalingen.
8. Hoofdstuk VIII behelst de overgangs- en slotbepalingen.

Er is getracht de ontworpen wet tot de hoofdzaken te beperken. De uitwerking zal geschieden in een aantal staatsbesluiten, dan wel ministeriele beschikkingen, die in verschillende artikelen worden voorgeschreven, respectievelijk mogelijk gemaakt. Hierbij is de volgende indeling aangehouden:

- Zaken van grote importantie, zoals bijvoorbeeld de aanwijzing van blijvend bos, worden geregeld bij staatsbesluit (bijvoorbeeld artikel 5).
- Voorschriften van bosbouwtechnische aard worden gegeven bij beschikking van de Minister (bijvoorbeeld artikel 14).
- Voorschriften betreffende heffingen en de wijze van inning daarvan worden gegeven bij beschikking van de Minister tezamen met de Minister van Financien (bijvoorbeeld artikelen 13, 28, 32 en 33).

Voorschriften betreffende de houtindustrie worden gegeven bij beschikking van de Minister in overleg met of tezamen met de Minister van Economische Zaken (bijvoorbeeld artikel 47).

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

HOOFDSTUK I

Artikel 1

Van de in dit artikel vervatte begripsomschrijvingen zullen alleen die van "bos" en "de Dienst Bosbeheer" enige toelichting behoeven. De ruime omschrijving van dit begrip vindt zijn grond in de bijzondere betekenis van het bos als nationale hulpbron in een land als Suriname. Het omvat daarom ook potentiële bosgrond, die niet voor een ander deel in gebruik is.

Uiteraard vloeit uit deze definitie geen verplichting tot bebosning voort; zij verzekert alleen het nodige overheidstoezicht ten einde te voorkomen, dat bij het in gebruik nemen van zulke grond aan de belangen van de bosbouw onnodige schade wordt toegebracht.

De uitzonderingen aan het slot van de definitie spreken voor zichzelf. De bepalingen van de onder a bedoelde oppervlakte zal bij staatsbesluit geschieden, zodat gemakkelijk kan worden aangesloten bij de ontwikkeling van de praktijk. De bedoeling is dat een open terrein binnen een bosbestand ook als "bos" wordt aangemerkt, behalve als dit open terrein groter is dan het bij Staatsbesluit te bepalen oppervlakte.

Het is duidelijk, dat de onder b bedoelde oppervlakte zich in de loop van de tijd zal uitbreiden ten koste van het bosareaal. In dat geval moet ervoor gezorgd worden, dat het aanwezige hout nog voor zover mogelijk ten bate van de nationale economie wordt geëxploiteerd (vergelijk hierna onder Afdeling III).

Bij resolutie van 21 juli 1947 No. 2824 (G.B. 1947 No. 108)

is de Dienst 's Lands Bosbeheer ingesteld. In verband met de onafhankelijkheid van Suriname is de naam veranderd in "Dienst Bosbeheer".

HOOFDSTUK II

Artikel 2

Dit artikel bevat de richtinggevende beginselen, door welke beginselen de Minister zich bij het beheer van het bos als nationale hulpbron zal laten leiden, alsmede de maatregelen, waardoor het beleid dient te worden geëffectueerd.

Onder de functies van het bos, die de Minister daarbij in het oog zal vatten, staat die als beschermende bedekking van de bodem voorop. Een ongecontroleerde en schadelijke ontbossing - zoals nog steeds in tal van landen plaatsvindt - leidt tot een ernstige aantasting van andere natuurlijke hulpbronnen en veroorzaakt een meestal onherstelbare schade aan de bodemvruchtbaarheid, de waterhuishouding en het milieu in het algemeen. Suriname is nog in staat hier tijdig tegen te waken.

Bijzondere aandacht dient te worden gegeven aan het beschermen van de opvanggebieden van de bestaande en toekomstige spaarbekkens. Niet minder belangrijk is de betekenis van de direct productieve functie van het bos. Zoals reeds in de Algemene Beschouwingen is uiteengezet, gaat het hierbij vooral om de productie van marktwaardig hout als een duurzaam proces, dat zich voortdurend kan blijven herhalen.

Vandaar, dat een der hoekstenen van het bosbeleid moet zijn de aanwijzing en het rationeel beheer van "blijvend bos" (vergelijk artikel 5), waar met name een economisch waardevolle houtproductie en/of de productie van andere bosproducten permanent in stand kunnen worden gehouden. Op deze wijze kan de bosexploitatie ook bijdragen tot de vorming van stabiele gemeenschappen.

In de derde plaats behoort het beheer zich te richten op de on-
 vervangbare sociale functie, die het bos in het belang van de
 recreatie, het toerisme, het wetenschappelijk onderzoek en het
 natuurbehoud heeft te vervullen. Bij de voortgaande ontwikke-
 ling van ons land zullen ook deze belangen steeds sterker gaan
 meespreken.

Doel van het bosbeheer dient te zijn, deze uiteenlopende functies
 tot hun recht te brengen en op de beste wijze met elkaar te
 verenigen. Waar dit bij uitzondering niet mogelijk is, zal het
 toch in ieder geval het geheel van die belangen in aanmerking
 nemen en zal het beleid zich richten op die oplossing, die in het
 totale kader het meest aangewezen is.

Het aldus te voeren beheer strekt zich uit over alle bos in het
 land (lid 2). Het moet het richtsnoer zijn bij het concessiebeleid
 en de beheersorganisatie op regionaal niveau.

Artikel 3

De instrumenten voor het doorgeven van het in artikel 2 voor-
 geschreven beleid worden in dit artikel nader onderscheiden
 in groepen, te weten het instandhouden van een doeltreffend
 ambtelijk apparaat, het verrichten van inventarisatie en onder-
 zoek en het bevorderen van opleiding, onderwijs en voorlichting.

Wat het ambtelijk apparaat betreft, is in de Algemene Beschou-
 wingen reeds melding gemaakt van de goede mogelijkheden,
 waarover Suriname beschikt in de Dienst. Deze organisatie zal,
 met name wat de regionale organisatie betreft, verder dienen
 te worden uitgebouwd, zodat zij in staat is:

- a. de hulpbronnen, waarover de Staat in het bos beschikt,
 efficiënt te beheren;
- b. de houtexploitatie doeltreffend te plannen en uit te voeren
 of onder haar toezicht te laten uitvoeren;

- c. bij te dragen tot de planning van de houtverwerkende in-
 dustrie en de ontwikkeling daarvan te bevorderen.

De bosinventarisatie en het onderzoek, waarmee in Suriname ook
 reeds sedert lang een begin is gemaakt, zullen zich met name
 moeten richten op:

- a. het verkrijgen van gegevens over de samenstelling naar soor-
 ten, de houtvoorraad, de kwaliteiten en de groeisnelheid in
 verschillende gebieden van het land;
- b. het opstellen van bosbeheersplannen voor alle bostypen
 binnen elke bosbeheerseenheid;
- c. het vaststellen van de uit economisch oogpunt beste toepas-
 singen voor de verschillende beschikbare houtsoorten;
- d. het ontwikkelen van doeltreffende methoden voor bosver-
 jonging, herbebossing en andere bosverbeteringen;
- e. het bijstaan van de primaire houtverwerkende en andere
 op het bos gebaseerde industrieën door onderzoek met be-
 trekking tot industriële technieken en afzetmogelijkheden
 voor houtproducten en bosbijproducten.

Opleiding en onderwijs ten behoeve van de bosbouw hebben
 sinds lange tijd de nodige aandacht. De curricula van de Suri-
 naamse opleidingen dienen aan de voortschrijdende ontwikke-
 ling in de tropische bosbouw te worden aangepast.

Daarentegen is de voorlichting van de bevolking over het na-
 tionale belang van het bos nog maar nauwelijks van de grond
 gekomen. Toch is ook deze van bijzonder belang, omdat de
 doelstellingen van het bosbeheer zonder het begrip en de actieve
 medewerking van de verschillende groepen in de samenleving
 niet kunnen worden bereikt.

Het geheel van de educatieve en voorlichtende maatregelen moet erop gericht zijn om:

- a. door opleiding en vorming in binnen- en, zonodig, buitenland een voldoende aantal technisch geschoolde krachten op alle niveaus ter beschikking te hebben voor een efficiënt bosbeheer;
- b. zowel in de bosbouw als in de primaire houtverwerkende en andere op het bos gebaseerde industrieën het peil van deskundigheid en scholing te verhogen;
- c. de publieke opinie wakker te schudden en de bevolking te brengen tot een beter inzicht in het belang van het bos en de bosbouw voor welvaart en welzijn van de samenleving.

HOOFDSTUK III

ALGEMEEN

Een centraal gegeven voor een op de toekomst gericht bosbouw en bosbeheer is de indeling van het bos naar bestemmingen, te weten:

- a. blijvend bos (artikelen 5-6);
- b. eenmalig leeg te kappen bos (artikel 7);
- c. voorlopig in stand te houden bos (artikel 8).

Deze indeling is reeds door de meeste Engels-, Frans- of Spaanstalige landen in tropische gebieden aanvaard. Door een dergelijke indeling kan een grondstoffenbeheer worden gevoerd, dat het noodzakelijke verzorgingsgebied voor de verschillende categorieën ondernemers in de houtindustrie ook op lange duur waarborgt en tevens de thans nog veel voorkomende vernie-

tiging van bruikbaar hout bij de overgang van het bos naar andere gebruiksvormen zoveel mogelijk voorkomt.

Artikelen 5-6

De eerstgenoemde categorie vormt de vaste kern voor het bosbestand. Zij valt uiteen in de bosgebieden, waar het economische belang van de houtproductie primair is (blijvend productiebos) en gebieden waar de overige, in de definities van artikel 1 van deze Wet genoemde, belangen voorop staan (schermbos of speciaal beschermd bos).

Gebieden, waar het natuurbeschermingsbelang een zeer bijzondere waarde vertegenwoordigt, dienen niet tot bijzonder beschermd bos te worden bestemd, maar moeten ingevolge de Natuurbeschermingswet 1954 (G.B. 1954, No. 26) als natuurreservaat worden aangewezen.

In het blijvend productiebos moeten alle beheersmaatregelen worden gericht op het instandhouden van een duurzame houtproductie in overeenstemming met de belangen van de bevolking en de industrie. De projecten voor bosverbeteringen dienen hier te worden geconcentreerd. In schermbos of speciaal beschermd bos zal ook wel enige houtkap kunnen plaats hebben, maar slechts onder strikte voorschriften die het behoud van de daar in het geding zijnde waarden verzekeren. Voor bosexploitatie en houtconcessies is in zulke gebieden echter geen plaats (vergelijk artikel 16 lid 5).

Aanwijzing van de tot blijvend bos bestemde gebieden moet de hoogste prioriteit hebben. Gezien de draagwijdte van de maatregel moet zij geschieden bij Staatsbesluit. Met het oog op onder meer eventuele rechten van boslandbewoners wordt een openbare procedure gevolgd, waarbij het voornemen van de aanwijzing en aangetekende bezwaren (vergelijk artikel 6), alsmede de uiteindelijke aanwijzing van gebieden als blijvend

bos, behalve in het Advertentieblad van de Republiek Suriname, ook in tenminste twee in Suriname verschijnende dagbladen zullen worden bekendgemaakt.

Het permanente karakter van de aanwijzing wordt verder onderstreept door de bepaling, dat het blijvend bos niet mag worden vervreemd of in erfpacht uitgegeven. Dit betekent niet dat er geen arealen zullen worden aan- of toegewezen voor het ont-plooiën van op het bos gebaseerde industriële activiteiten. Mogelijkheden hiertoe liggen bij (de aanwijzing van) het eenmalig leeg te kappen bos of bij de verdere indeling van het bos binnen een beheers-eenheid ten behoeve van de beheersplanning. De vanzelfsprekend aanwezig blijvende mogelijkheid de aanwijzing tot blijvend bos te herzien of in te trekken om zwaarwichtige redenen dient niet dan met grote behoedzaamheden te worden gehanteerd. In de boswetgeving van meerdere landen is het zelfs gebruikelijk dat een bij besluit aangewezen reserve niet dan bij wet weer kan worden ingetrokken.

Artikel 7

Tegenover de categorie van het blijvend bos staat die van het eenmalig leeg te kappen bos (artikel 7). Hier betreft het gebieden, waarvan komt vast te staan dat zij niet als bos kunnen worden gehandhaafd. Zulke gebieden kunnen in de loop van de tijd aanzienlijke oppervlakten gaan beslaan; men denke bijvoorbeeld aan verdere ontwikkeling van de landbouw en de mijnbouw, aan de aanleg van nieuwe stuwbekkens en dergelijke. In deze gevallen zal het bosbeheer zich erop moeten richten, bij de overgang van het bos naar andere gebruiksvormen de wellicht nog zeer belangrijke waarde van het aanwezige hout zoveel mogelijk aan de nationale economie ten goede te doen komen, voorzover dit ecologisch en economisch verantwoord is. De procedure volgens artikel 7 kan hierin voorzien. De in dit artikel bedoelde aanwijzing heeft ten doel de Minister in staat te stellen om in nauwe samenwerking met overige betrokken instanties te bevorderen, dat al het in deze gebieden aanwezige marktwaardige hout wordt ge-

wonnen ten behoeve van de export, de houtverwerkende industrie dan wel direct lokaal gebruik.

Als achtergrond van artikel 7 lid 3 geldt de overweging, dat in-gebruikname van grond voor niet-bosbouwdoeleinden zal plaatsvinden op grond van (langjarige) bodembestemmingsplannen, zodat het tijdig mededelen van het betreffende voornemen voor de betrokken overheidsorganen geen bezwaren kan opleveren.

Bij de ten uitvoerlegging van het bepaalde in lid 3 kunnen bijvoorbeeld door het stellen van termijnen, waarborgen worden geschapen tegen het onnodig vertragen van noodzakelijke ontwikkelingswerkzaamheden.

Voor beide categorieën bos geldt, dat de desbetreffende aanwijzing niet in strijd mag zijn met een geldend nationaal of regionaal ontwikkelingsprogramma volgens de Planwet. De voorgeschreven procedure (vergelijk artikel 5 lid 1 en artikel 6 lid 2) waarborgt het nodige overleg met de planorganen.

Artikel 8

Voorlopig in stand te houden bos omvat al het bos, dat niet krachtens de artikelen 5 of 7 voor een andere bestemming is aangewezen (artikel 8). Terwille van het behoud van de bodemvruchtbaarheid en van andere bosfuncties mogen deze bosgebieden niet worden ontbost voor exploitatie of ontgonnen voor landbouw of andere doeleinden, tenzij zo niet bij het vorderen van de nationale ontwikkeling of op grond van voortgezette inventarisaties en onderzoeken nader is beslist dat zij hetzij bij het blijvende bos worden ingedeeld, hetzij voor overgang naar andere gebruiksvormen worden bestemd.

Elk van de genoemde categorieën bos binnen het bewuste gemeenschapsbos zal worden benut en/of beheerd volgens specifieke regels bij staatsbesluit vastgesteld (zie artikel 41 lid 3).

HOOFDSTUK IV

ALGEMEEN

Dit hoofdstuk houdt zich bezig met het **eigenlijke bosbeheer**, uit te voeren door de Dienst Bosbeheer. Hoofdpunten van deze regeling zijn.

- aan de exploitatie van het bos moet een **behoorlijke inventarisatie** vooraf gaan (artikel 9); over grote gebieden heeft de voormalige Dienst 's Lands Bosbeheer deze inventarisatie reeds verricht;
- de voor exploitatie opengestelde, respectievelijk te ontsluiten gebieden moeten worden ingedeeld in **beheerseenheden**, waarin moet worden gewerkt volgens **periodiek te herziene beheersplannen** (artikelen 10 en 11);
- elk beheersplan moet de maximaal toelaatbare jaarkap bepalen, terwijl bij ministeriele beschikking nadere voorschriften kunnen worden gegeven onder andere betreffende bepaalde houtsoorten, de minimumdiameter voor de kap en dergelijke (artikelen 12 en 14);
- voor de ontsluiting, voor zover deze van overheidswege wordt uitgevoerd en het gebruik van de desbetreffende infrastructuur, zijn alle houtexploitanten een ontsluitingsvergoeding verschuldigd (artikel 13);
- de nodige voorschriften worden gegeven over brandbeveiliging en over de verplichting tot hulpverlening en beschikbaarstelling van materiaal bij de bestrijding van bosbranden (artikel 15).

Bij enkele artikelen is nog het volgende op te merken.

Artikel 9

Uitgaande van de gedachte, dat de natuurlijke hulpbronnen aan de Staat behoren en dat deze bij exploitatie daarvan de best mogelijke voorwaarden moet kunnen bedingen, is het logisch dat deze hulpbronnen daartoe vooraf geïnventariseerd dienen te worden.

Deze inventarisatie - die in de planningfase waarover het hier gaat van extensieve aard zal kunnen zijn - verschaft de noodzakelijke gegevens voor het beheersplan volgens artikel 10 en vormt, met de noodzakelijke aanvullende gegevens de basis voor de concessievoorwaarden en het exploitatieplan (artikelen 25 en 30) en de kapnormen. Het is dus duidelijk dat zij dient plaats te vinden in alle voor exploitatie in aanmerking komende bosgebieden, waarbij de intensiteit van de exploratie gerelateerd is aan die van het toekomstige beheer.

Artikel 10

Een bosbeheers-eenheid is een bosgebieds-eenheid, welke dient als basis-eenheid voor de planning en de uitvoering van het beheer en exploitatie van het bos als hulpbron en ecosysteem maar hoeft niet samen te vallen met een exploitatie-eenheid. De beheerseenheid heeft derhalve een eigen organisatie, administratie en technische uitrusting. De grootte van een beheers-eenheid kan variëren van 50 - 100.000 ha.

Een beheers-eenheid zal, gezien de omstandigheden in Suriname en de beheersmogelijkheden bij de Dienst Bosbeheer, vrij groot moeten zijn. Zij kan in haar geheel in concessie worden gegeven of deel uitmaken van een groter concessiegebied; zij kan echter ook verschillende concessiegebieden omvatten en/of worden geëxploiteerd door verlening van vergunningen tot incidentele houtkap, houtverkoop op stam of verkoop van geveld hout langs de weg.

Een bosbeheersplan, zoals bedoeld in artikel 10, lid 2, is een plan dat de technische vereisten aangeeft voor een rationeel beheer en benutting van het bos binnen de betreffende beheerseenheid. Het beheersplan bevat informatie over het potentieel en te nemen maatregelen en te volgen regels inzake beheer en gebruik van het bos naar plaats, tijd en omvang, zoals:

- samenstelling van de eenheid naar diverse bos-categorieën en de distributie van deze binnen de beheerseenheid;
- de staande houtvoorraad en de voorgeschreven jaarlijkse toelaatbare houtkap (houtoogst) voor de gehele beheerseenheid,
- informatie omtrent de wegeaanleg-mogelijkheden en omtrent de potentiële locaties voor de houtexploitatie bedrijven en voor de houtverwerking;
- verdeling van het bosgebied in deel-gebieden t.b.v. concessies, gemeenschapsbos en andere vormen van bosexploitatie;
- voorschriften met betrekking tot exploitatie methode, benuttingsgraad, locatie van de periode-kap en de volgorde naar kapvakken,
- voorzieningen inzake bosbescherming
- voorschriften met betrekking tot de beheers-organisatie en de beheers-administratie,
- andere voorschriften welke van belang kunnen zijn voor het behouden en ontwikkelen van het bospotentieel van de betreffende arealen.

Artikel 11

Een exploitatieplan, zoals bedoeld in artikel 11, is een plan dat de technische vereisten aangeeft voor een duurzame houtwinning en/of inzameling van bosproducten als bedoeld in artikel 40,

alsook regels betreffende de bescherming van de overige bosfuncties. Het exploitatieplan bevat informatie en voorschriften die nodig zijn om een rationele en duurzame benutting van het blijvend productiebos te verzekeren, zoals:

- informatie over bostype, bodemgesteldheid en staande houtvoorraad naar houtsoort of houtsoortengroep en over houtaanwas;
- voorschriften inzake lokatie en aanleg van houtafvoerwegen en uitsleepwegen, alsmede andere transport-infrastructuur,
- voorschriften inzake herbebossing, verjonging en andere houtteeltkundige maatregelen,
- voorschriften inzake de bescherming van die delen die een bijzondere bescherming behoeven of van belang zijn voor de recreatie.

Artikel 12

De bepaling van een maximaal toelaatbaar jaar-kapvolume (krachtens concessie of op andere wijze) is het voornaamste instrument voor een regionaal geprogrammeerde ontwikkeling van de houtteelt en de houtverwerkende industrie. Het artikel schrijft voor, dat dit maximum voor blijvend bos moet worden vastgesteld op de grondslag van een duurzame productie, maar laat de technische uitwerking over aan de in artikel 10 bedoelde ministeriele regels.

Het is de bedoeling hierin onder meer op te nemen, dat de maximaal toelaatbare jaarkap voor gebieden, die niet bij het blijvend bos zijn ingedeeld, voor zover mogelijk erop berekend moet zijn om de jaarproductie van de beheerseenheid met inachtneming van de geldende kapnormen te laten voortduren gedurende een zodanige periode, dat de ontwikkeling van een efficiënte regionale houtverwerkingsindustrie en de vorming van stabiele nederzettingen en bevolkingscentra is gewaarborgd. Hiervoor zal

wel een termijn van 20 a 30 jaar nodig zijn. Deze maatstaf zal echter niet steeds kunnen worden aangehouden, met name niet wanneer de beheerseenheid een grote oppervlakte eenmalig leeg te kappen bos omvat, die snel moet worden geëxploiteerd.

Onder hout op stam wordt verstaan de wortelvaste boom.
Onder waarde op stam wordt verstaan de waarde van hout op stam.

Artikel 13

Het is redelijk dat particulieren een vergoeding betalen voor het gebruik van door de Staat aangelegde voorzieningen ten behoeve van bosexploitatie. Op grond van de aanvulling bij G.B. 1957 No. 64 op de oude Houtwet (G.B. 1947 No. 42) werd van de bosexploitanten reeds een vergoeding geheven voor het afvoeren van hout op de bosontsluitingswegen. Aangezien deze wegen, oorspronkelijk uitsluitend bedoeld voor de bosexploitatie, thans een meer algemene vervoersfunctie vervullen, ligt het in de rede dat ook andere grote weggebruikers hiervoor een vergoeding betalen (men denke bijvoorbeeld aan mogelijk zware transporten naar West-Suriname). De toevoeging aan lid 2 opent hiertoe de mogelijkheid.

Artikel 15

Naarmate grotere bosgebieden worden ontsloten en de betekenis van het bos voor recreatie en toerisme toeneemt, worden doeltreffende maatregelen ter voorkoming en/of bestrijding van bosbranden steeds meer geboden.

De in lid 2 vermelde bevoegdheid is in het bijzonder nodig voor de aanplantingen, waar in de droge tijd een groot gevaar voor bosbranden bestaat, zoals de pinus-aanplantingen.

De regeling in de leden 3-5 berust op hetzelfde beginsel als ten grondslag ligt aan de bepalingen in de Strafwetgeving over verplichte hulpverlening aan iemand wiens leven in gevaar verkeert. Zij correspondeert verder met de bepalingen in het Reglement op het Beheer der Districten over speciale bevoegdheden van de Districtscommissaris bij brand en andere onheilen (vergelijk de artikelen 10-12 van dat reglement, G.B. 1959 No. 114). Soortgelijke voorschriften worden aangetroffen in de boswetgeving van talrijke Europese en tropische landen.

HOOFDSTUK V

ALGEMEEN

Deze afdeling bevat een nieuwe, aan de huidige eisen aangepaste en tevens meer flexibele regeling van de aangelegenheid, die thans in de Houtwet 1947 (G.B. 1952 No. 103) is opgenomen.

Hoofdbeginsel blijft, dat voor bosexploratie (onderzoek naar de aanwezigheid van hout) en voor bosexploitatie een vergunning, respectievelijk concessie is vereist. Als nieuwe vorm van exploitatie wordt de vergunning tot incidentele houtkap ingevoerd. Het ontwerp onderscheidt zodoende:

de exploratievergunning (paragraaf 2), de houtconcessie (paragraaf 3), de vergunning tot incidentele houtkap en de vergunning tot het inzamelen van bosbijproducten (paragraaf 4), alsmede de van overheidswege uit te voeren verkoop van geveld hout langs de weg of houtverkoop op stam (paragraaf 4).

Bij een en ander voorziet het in de nodige voorschriften in verband met het gewoonterecht van de traditionele boslandbewoners (artikelen 18 en 41) en ten behoeve van het toezicht (paragraaf 5).

Voor zover deze aangelegenheid thans wordt geregeld in de Houtwet 1947, liggen de voornaamste verschilpunten in:

- a. de vereiste hoedanigheden voor het verkrijgen van een houtconcessie, waarbij rekening is gehouden met de huidige staatsrechtelijke orde;
- b. de modernisering van de voorschriften voor deze concessie, waarbij aansluiting is gezocht aan de thans in zwang zijnde regelingen in andere tropische landen, die met zulke concessies werken 1) en aan de aanbevelingen van het Forestry Departement en de Legislation Branch van de F.A.O.;
- c. herziening van de regelingen voor de retributies en andere heffingen ten bate van de Staat;
- d. de verbeterde voorschriften in het belang van het toezicht;
- e. de mogelijkheid tot vastlegging van "gemeenschapsbos" ten behoeve van de boslandbewoners.

Voor bijzonderheden van een en ander wordt verwezen naar toelichting bij de artikelen.

1) Bijvoorbeeld China, Nigeria, de Franstalige landen in West-Afrika, de Filipijnen, Maleisie en Indonesie.

Artikel 16

Dit artikel vormt de basis voor de van overheidswege te verlenen vergunningen en concessies, alsmede de zo nodig door de Minister te stellen aanvullende voorschriften. Afhankelijk van de soort en importantie van het te verlenen recht wordt als het bevoegde orgaan aangewezen de Minister (beschikking) of de Regering (staatsbesluit of - in afwijking van artikel 26 - afzonderlijke wet). Bij elk van deze gevallen zal vooraf deskundig advies worden ingewonnen.

Artikel 17

Volgens het geldende artikel 2 van de Houtwet 1947 (G.B. 1952 No. 103) moeten de houders van een exploratievergunning of de concessionarissen zijn:

- a. **Nederlandse onderdanen;**
- b. **Ingezetenen van Suriname, Nederland, Nederlands-Indie of Curacao;**
- c. **Vennootschappen in Suriname, Nederland, Nederlands-Indie of Curacao gevestigd.**

In verband met de onafhankelijke status van ons land op 25 november 1975 zijn deze eisen in het voorgestelde artikel in die zin gewijzigd, dat de vergunninghouder of concessionaris ingezetene van Suriname, die de Surinaamse nationaliteit bezit, dan wel een in Suriname gevestigde rechtspersoon moet zijn.

De bepalingen in leden 2 en 3 beogen speculatie met houtconcessies tegen te gaan. De bedoeling is, dat de Minister in samenwerking met de Minister van Financien een algemene beschikking slaat, waarin het tarief en de wijze van inning van het overdrachtsrecht worden vastgesteld.

Artikelen 19 en 20

Het is gewenst, dat algemeen bekend wordt gemaakt in welke gebieden wel of geen exploratievergunningen en houtconcessies zullen worden uitgegeven, herzien, danwel ingetrokken. Het verdient aanbeveling deze bekendmakingen tenminste in het Advertentieblad van de Republiek Suriname te doen en tenminste in twee dagbladen. Nieuw is de bepaling van artikel 20, die het mogelijk maakt de uitgifte af te stemmen op een optimaal rendement van het bos en daarbij voorts de gegadigden tegen elkaar af te wegen ter verkrijging van de hoogste baten voor de nationale economie.

Verkoop bij opbod of bij inschrijving zijn vormen, die in verschillende tropische ontwikkelingslanden reeds worden toegepast en die vooral in aanmerking zullen komen voor kortlopende en middellange concessies (vergelijk artikel 25).

Artikel 21

Aan de weigeringsgrond volgens de Houtwet 1947 (algemeen belang) is het lid 5 toegevoegd, dat de aanvraag geweigerd wordt bij strijd met een of meer der algemene doelstellingen van het bosbeheer als vermeld in artikel 2.

Artikelen 23 en 24

In overeenstemming met het vermelde in de Algemene Beschouwingen wordt het tarief voor het vergunningsrecht niet meer in de wet zelf genoemd, maar zal dit worden vastgesteld bij ministeriele beschikking (artikel 23 lid 4). De heffing zal geschieden per jaar en per hectare, overeenkomstig de bestaande regeling in de houtwet 1947 (artikel 7 lid 1 onder b en artikel 8 lid 4). Afhankelijk van onder andere de geografische ligging en/of de grootte van de voor exploratie aangevraagde bosgebieden kunnen meerdere tarieven worden vastgesteld.

De bedoeling is dat de Minister in samenwerking met de Minister van Financien een algemene beschikking slaat, waarin het tarief en de wijze van inning van de verschuldigde heffing voor exploratievergunningen worden vastgesteld.

De voor de bosexploratie geldende regeling is aangevuld met de bepaling, dat het onderzoek moet worden uitgevoerd in de vorm van een bosinventarisatie met inachtneming van de door de Dienst Bosbeheer te stellen minimum-eisen en dat de uitkomsten ter beschikking van deze dienst moeten worden gesteld (artikel 24 leden 1 en 2).

Aan de houder van een exploratievergunning dient de nodige zekerheid te worden gegeven, dat hem metterdaad een concessie zal worden verleend, mits hij heeft voldaan aan de verplichtingen voortvloeiende uit de vergunning. De voorgestelde tekst van artikel 24 lid 4 beoogt hierin te voorzien.

Evenwel zal bij de verlening van de exploratievergunning bijvoorbeeld worden nagegaan wat de mogelijkheden van de aanvrager zijn om na voltooiing van de exploratie te voldoen aan de voorwaarden voor de verkrijging van houtconcessies (artikel 27).

Artikel 25

De houtconcessie is de voornaamste vorm, waarin de Overheid aan een exploitant het (uitsluitende) recht verleent tot het winnen en afvoeren van hout of van een bepaalde categorie hout in een bepaald bosgebied.

De rechten en verplichtingen van de concessionaris worden omschreven in de verdere artikelen van paragraaf 3 en moeten voor het overige met inachtneming van de bijzondere omstandigheden van elk geval nader worden uitgewerkt in de concessievoorwaarden. De uitvoering moet plaatsvinden overeenkomstig een van overheidswege op te stellen of goed te keuren exploitatieplan, dat uiteraard weer moet aansluiten bij het beheersplan voor het betrokken gebied. Dit plan moet onder meer het maximum jaaropbrengst bepalen (vergelijk artikel 12).

Artikelen 26, 27 en 28

Deze artikelen regelen in onderling verband de omvang en de duur van de concessies. Overschrijding van de in artikel 26 gestelde maximum-oppervlakte en duur zal in bijzondere uitzonderingsgevallen slechts bij wet mogelijk zijn. In dergelijke uitzonderingsgevallen zullen de bepalingen bij of krachtens

deze Wet inzake bosbeheer, houtexploitatie en de betaling van rechten en vergoedingen onverminderd van toepassing zijn.

Een belangrijk beginsel van rationeel bosbeheer is vervat in artikel 27 leden 2 en 3, namelijk het noodzakelijke verband tussen de mogelijkheden van de concessionaris tot verwerking van hout en de omvang en duur van de concessie. Dit verzekert enerzijds aan grote houtindustriën de beschikking over de voor hun bedrijf noodzakelijke grondstoffen en voorkomt aan de andere kant, dat uitgestrekte bosgebieden met speculatieve oogmerken worden vastgehouden zonder dat het daar aanwezige productiepotentieel ten goede komt aan de nationale economie. Gebaseerd op het bovenstaande zal verlenging van de concessie slechts eenmaal mogelijk zijn. Voor de verlenging van een concessie is een vergoeding verschuldigd, terzake gemaakte administratiekosten, als bedoeld in Memorie van Toelichting op de artikelen 32 en 33.

De in artikel 27 lid 4 bedoelde waarborg kan zijn: een waarborgsom en/of een bankgarantie en/of een onroerend goed etc.

Artikel 29

Gezien het belang van de persoonlijke kwaliteiten en de financiële omstandigheden van de concessionaris en van de overige in artikel 21 vermelde vereisten ligt het in de rede, dat de concessie bij overlijden van de houder niet automatisch op de daartoe genegen erfgenaam overgaat, maar dat een beoordeling van diens hoedanigheid door de Minister wordt voorgeschreven.

Artikel 30

Dit artikel beoogt een rationele en ordelijke exploitatie van het concessiegebied met voorkoming zowel van een te snelle uitputting van de houtvoorraad in bepaalde gebieden (tot schade voor de ontwikkeling van stabiele plaatselijke gemeenschappen) als van de mogelijkheid tot speculatie met concessies.

Over de in artikel 30 lid 1 genoemde kapnormen kan de volgende toelichting worden gegeven:

In het licht van het gestelde over efficiënte benutting van de bosopstand bij exploitatie is het noodzakelijk dat niet uitsluitend aan de bosexploitant wordt overgelaten om te bepalen welke houtsoorten, kwaliteiten en afmetingen hij wenst te exploiteren, maar dat terzake normen worden gesteld namens de bouseigenaar (i.c. de Staat), met inachtneming van marktoverwegingen en de resultaten van voortgaand houttechnologisch (eigenschappen en toepassingsmogelijkheden houtsoorten) en houtteeltkundige (kapbare afmeting in verband met groei) onderzoek.

Het bepaalde in lid 2 komt erop neer dat voor elke periode van telkens twee jaren de concessionaris retributie moet betalen over de minimale volumina (volgens het exploitatieplan) voor de betreffende twee jaren. Hierbij worden de reeds betaalde retributies in aanmerking genomen.

Artikelen 32 en 33

De noodzaak van een herziening van het sinds 1947 onveranderd gebleven tarief voor het concessierecht en van de retributie voor het verkregen product is hierboven in de Algemene Beschouwingen reeds in het licht gesteld. De voorgestelde nieuwe regeling voorziet in vaststelling van het tarief bij ministeriele beschikking en verplichte hernieuwde vaststelling daarvan tenminste om de vijf jaar. Naast de hier genoemde heffingen komen uiteraard ook voor periodieke bijstellingen in aanmerking de ontsluitingsvergoedingen en de rechten voor de verlenging of de overdracht van concessies, het keuringsloon en voor zover van toepassing de beheersvergoeding.

De voorgestelde heffingen, het doel daarvan en de voorgenomen wijze van berekening volgen in het overzicht hierna.

Een "uitkapverklaring", als bedoeld in artikel 33, is een schriftelijke bevinding van het Hoofd van de Dienst Bosbeheer over de

mate waarin de houtexploitant zich heeft gehouden aan de kapvoorschriften, e.d. in het laatste kapvak dat door de exploitant als "uitgekapt" is opgegeven. Indien de uitkapverklaring geen ernstige verzuimen vermeldt, wordt door vermeld Hoofd het volgende kapvak, volgens de kapvolgorde, voor exploitatie geopend verklaard. Bij ernstige gebreken, die kunnen of zullen worden hersteld, zal de exploitant die eerst moeten herstellen, terwijl voor de tekortkomingen die niet hersteld kunnen worden de vergoedingen als bedoeld in artikel 33 verschuldigd zijn.

Heffing	Doel	Wijze van berekening
Exploratievergoeding	Algemene bijdrage	vast te leggen bij beschikking
Ontsluitingsvergoeding	Bijdrage in de kosten van aanleg en onderhoud van boswegen e.d.	vast te leggen bij beschikking
Verlengingsrecht Overdrachtsrecht	Vergoeding van de terzake gemaakte administratiekosten	vast bedrag
Concessierecht	Betaling voor het verleende exploitatierecht tevens maatregel ter voorkoming van speculatie met concessies	per ha, met in achtname van de werkelijke transportkosten en de moeilijkheidsgraad van dat gebied
Retributie	Afdracht wegens het krachtens de concessie verkregen product	vast te leggen bij beschikking
Keuring	Betaling voor de keuring van rondhout, houtprodukten en/of bosbijprodukten	vast te leggen bij beschikking

De artikelen bevatten verder voorschriften ten behoeve van het toezicht en ter voorkoming van ontduiking of ander misbruik.

Artikel 34

Aangezien in het bos de werkruimten en woonruimten vaak niet gescheiden zijn, is het wenselijk dat de bos-ambtenaar de bedrijfsgebouwen en inrichtingen betreedt met medeweten van de concessionaris of diens vertegenwoordiger en bovendien onder begeleiding van de concessionaris of een door hem aangewezen medewerker.

Artikelen 35 en 36

Bij ernstige tekortkomingen van de concessionaris moet schorsing van de exploitatie kunnen worden gelast en eventueel tot intrekking van de concessie kunnen worden overgegaan.

Het derde lid van artikel 36 beoogt te voorkomen, dat een concessionaris die volgens lid 1 (d) zijn concessierechten prijs geeft, zich daarmee tevens zonder meer kan onttrekken aan verplichtingen.

Artikel 37

In de concessievoorwaarden van langlopende en middellange concessies kunnen de concessionaris verplichtingen worden opgelegd betreffende het tot stand brengen van voorzieningen op infrastructureel- (bijvoorbeeld wegen, bruggen, losplaatsen ten behoeve van de bosexploitatie) of bosbouwkundig gebied (bijvoorbeeld kwekerijen). In de concessievoorwaarden kan worden vastgelegd welke van dergelijke voorzieningen achtergelaten dienen te worden na het verstrijken van de concessietermijn.

Artikel 38

De vergunning tot incidentele houtkap wordt naast de houtconcessie in dit ontwerp geïntroduceerd als een eenvoudiger en minder tijdrovende vorm om bosexploitatie op bescheiden schaal mogelijk te maken door kleine ondernemers, die slechts over een beperkte verwerkingscapaciteit beschikken. Een soortgelijke regeling bestaat in praktisch alle tropische ontwikkelingslanden, waaronder Guyana, Trinidad, Venezuela en Columbia. De hier bedoelde vergunning kan bovendien worden gebruikt voor het winnen van hout in reeds geëxploiteerde gebieden of in eenmalig leeg te kappen bos. Een gelijke vergunning kan worden verleend op in erfpacht of in grondhuur uitgegeven gronden, terzake van bomen die in artikel 11 lid 2 van de Agrarische Wet (G.B. 1953 No. 53) respectievelijk artikel 20 van het Decreet L-2 (S.B. 1982 No. 11) zijn uitgesloten voor de houtkap. Uiteraard zal ook in deze gevallen een retributie verschuldigd zijn.

Het is de bedoeling, in de desbetreffende ministeriele beschikking (vergelijk lid 3 van het artikel) voor te schrijven dat deze ter vermindering van administratieve omslag vooraf bij de afgifte van de vergunning moet worden betaald.

De ontsluitingsvergoeding krachtens artikel 13 wordt nader per beschikking geheven. Deze vergoedingen, voorzover van toepassing, dienen tezamen met de retributie, vooraf te worden voldaan. Bij de verdere voorschriften van de ministeriele beschikking zullen de artikelen 9-21 van het Uitvoeringsbesluit Houtwet (G.B. 1947 No. 94) mede tot richtsnoer kunnen dienen.

Artikel 39

Verkoop van gekapt hout langs de weg en houtverkoop op stam zullen, naar wordt verwacht, in de toekomst belangrijker worden als vormen van bosexploitatie onder rechtstreekse verantwoor-

delijkheid van de Dienst en met een groter rendement voor de Staat.

Verkoop langs de weg zal met name in aanmerking komen in die bosgebieden, waar de Dienst Bosbeheer zelf de houtkap uitvoert; houtverkoop op stam is aangewezen in gebieden, waar wel het vellen van de bomen aan particuliere ondernemers kan worden overgelaten, maar het verlenen van een houtconcessie minder op zijn plaats is. Op den duur zal de houtexploitatie in het blijvende bos voornamelijk door houtverkoop op stam gaan geschieden.

De in het staatsbesluit voor te schrijven minimumprijs zal boven die van de door een concessiehouder verschuldigde retributie moeten liggen, omdat een zodanige concessiehouder naast de retributie ook nog andere heffingen verschuldigd is (zie boven).

Artikel 40

In afwijking van de geldende Houtwet 1947 is volgens het ontwerp de inzameling van bosbijproducten niet meer automatisch in een houtconcessie begrepen. Ook voor deze vorm van exploitatie ligt een afzonderlijke vergunningsregeling in de rede.

Het zij opgemerkt, dat in artikel 11 lid 2 van de Agrarische Wet (G.B. 1953 No 53) respectievelijk artikel 20 van het Decreet L-2 (S.B. 1982 No. 11) de erfpachter of de grondhuurder kan worden uitgesloten van het recht tot het inzamelen van bosbijproducten.

Met het onderhavige artikel wordt het mogelijk gemaakt om ook aan de erfpachter of grondhuurder het recht ingevolge dit artikel te verlenen.

Voor de opstelling van de in lid 4 bedoelde ministeriele beschikking zal aansluiting worden gezocht bij de artikelen 1-8 van het Uitvoeringsbesluit Houtwet (G.B. 1947 No. 94).

Artikel 41

Dit artikel legt vast (in lid 1) dat het gewoonterecht der boslandbewoners blijft geëerbiedigd, waarbij tevens wordt aangegeven hoever dit gewoonterecht geacht wordt zich uit te strekken, namelijk tot hun dorpen, nederzettingen en kostgronden.

Omliggende bosarealen kunnen aan traditioneel gevestigde boslandgemeenschappen worden toegewezen. Gemeenschapsbos dekt daarbij deels het begrip "houtkapvergunning" van de thans nog vigerende Houtwet, deels dient daaruit de behoefte aan toekomstig landbouwareaal te worden voldaan, dit laatste uiteraard voorzover bodemkundig en landbouwkundig mogelijk is.

Gemeenschapsbos kan zowel omvatten

- "blijvend bos" (productiebos, schermbos of speciaal beschermd bos) in de zin van artikel 1 en 5;
- "eenmalig leeg te kappen bos" in de zin van artikel 1 en 7,
- "voorlopig in stand te houden bos" in de zin van artikel 1 en 8.

Voor hout, houtproducten en bosbijproducten, die buiten het gemeenschapsbos worden vervoerd of die binnen het gemeenschapsbos commercieel worden aangewend, zijn terzake dienende bepalingen van deze wet van overeenkomstige toepassingen en dienen in de wet vermelde heffingen en vergoedingen betaald te worden door de verwerver. In de wet is aangegeven wie bedoeld wordt met "verwerver". Het ligt in de bedoeling dat in het Staatsbesluit (als bedoeld in lid 2) zal worden opgenomen dat overeenkomsten tussen de betreffende boslandbewoners en derden dienen te worden gesloten ten overstaan van de Districts Commissaris van het betreffend district. Hiervoor zal een modelovereenkomst door het Hoofd van de Dienst Bosbeheer worden ontwikkeld.

Artikel 42

De uitgifte van domeingrond krachtens de Agrarische Wet (G.B. 1953 No. 53) of het Decreet Uitgifte Domeingrond vindt thans nog uitsluitend in het kustgebied en in percelen van betrekkelijk kleine omvang plaats. Bij het gebruik van deze terreinen zijn geen grote belangen van bosbeheer, bodembescherming of houtvoorziening betrokken.

Vandaar, dat tot nog toe kon worden volstaan met de regeling in artikel 11 lid 2 van de aangehaalde wet.

De situatie wordt echter geheel anders wanneer - vermoedelijk reeds in de nabije toekomst - veel grotere arealen in het binnenland voor landbouw- of veeteeltdoeleinden worden uitgegeven.

Dan zal het in het belang van de nationale economie wel degelijk nodig zijn het gebruik van de staande houtvoorraad te binden aan bosbeheersvoorschriften (zoals kapnormen en bij grote eenheden een systematische winning van het hout in kapvakken en dergelijke). Zelfs is het niet ondenkbaar dat in de toekomst ook bosterrein bestemd voor houtproductie in grondhuur wordt uitgegeven, bijvoorbeeld in het kader van joint-ventures.

Met het oog hierop dient ook in de Wet Bosbeheer met de te verwachten nieuwe omstandigheden rekening te worden gehouden. Het voorgestelde artikel bevat de grondslag hiervoor. De regeling zelf kan het best bij ministeriele beschikking geschieden, omdat uiteraard de voorschriften van de Wet niet zonder meer op de erfpacht- en grondhuurgronden van toepassing kunnen worden verklaard (vergelijk ook lid 2 van het artikel). Het ligt verder in de bedoeling in de ministeriele beschikking de bepaling op te nemen, dat de bosbeheersvoorschriften niet toepasselijk zullen zijn op erfpachts- en/of grondhuurterreinen in een hand met een oppervlakte van bijvoorbeeld 200 ha.

Artikelen 43 en 44

Deze bepalingen strekken ter verzekering van het nodige toezicht en van een goede invordering van de aan de Staat verschuldigde vergoedingen, rechten en retributies. Vide de artikelen 13, 23 lid 4, 28 lid 3, 32, 38 lid 2, 40 lid 3 en 49 lid 2.

Toezicht op de legale herkomst van gekapt en afgevoerd hout is noodzakelijk uit een oogpunt van bosbescherming/bosverjonging, waarbij kapregulering een belangrijk instrument is. Tevens is toezicht nodig uit het oogpunt van inkomsten voor de Staat, omdat het hout een aanzienlijke (retributie) waarde kan vertegenwoordigen en pogingen tot ontduiking van de voorgeschreven vergoedingen derhalve helaas niet denkbeeldig zijn. Dit toezicht kan - in navolging van wat elders in de wereld op dit punt gebruikelijk is en deels in aansluiting op de geldende Houtwet 1947 - worden uitgeoefend door middel van voorschriften ten aanzien van het merken en registreren van gekapt hout (artikel 44) en van bij houtvervoer in acht te nemen formaliteiten (artikel 45).

Artikel 44 lid 1 bepaalt daartoe, dat geveld hout op voorgeschreven wijze gemerkt dient te zijn (met herkomstaanduiding en volgnummer), zodanig dat de herkomst van elk houtwerk kan worden vastgesteld. Opgemerkt moet worden, dat de meeste grote houtexploitanten het hout reeds op dergelijke wijze merken en registreren.

Lid 3 opent ook de mogelijkheid aan houtexploitanten individuele registratiemerken uit te geven (slagmerken), waarvan het gebruik alsdan verplicht zal zijn. Het Hoofd van de Dienst Bosbeheer zal t.b.v. alle, conform artikel 46, geregistreerde belanghebbenden een overzicht van alle registratiemerken beschikbaar stellen.

Het systeem, dat de grootste zekerheid geeft om de legale herkomst van enig houtwerk ondubbelzinnig te kunnen vaststellen,

is het doen merken van de boomstompen met hetzelfde ken-
teken en volgnummer als de blokken die uit de bewuste boom
zijn verkregen. Ter vereenvoudiging opent lid 2 de mogelijk-
heid de werking van dit voorschrift te beperken tot nader te be-
palen bosgebieden, namelijk daar, waar de aanwezigheid van
meerdere concessies langs een ontsluitingsweg tot onzekerheid
over de herkomst van hout aanleiding zou kunnen geven.

Vanzelfsprekend dienen de bepalingen betreffende meten,
merken en registreren ook te gelden voor hout afkomstig van
gemeenschapsbos of erfpachtsterreinen, voor zover buiten
de bewuste terreinen vervoerd. Om overeenkomstige redenen
als hierboven uiteengezet kan toepassing van dit voorschrift
worden beperkt tot daarvoor speciaal in aanmerking komende
bosgebieden.

Waar in Suriname meerdere methoden worden toegepast om
rondhout op te meten, bepaalt lid 1 dat opmeting van geveld
hout, voor de berekening van heffingen en verkrijging van statis-
tische gegevens en dergelijke, zal geschieden volgens ministeriele
beschikking.

HOOFDSTUK VI

In deze afdeling zijn de bepalingen over het houttransport en
de primaire houtindustrieën bijeengebracht. Nieuw zijn hierin
met name de wijze van verlening van een vergunning voor zage-
rijen en andere houtindustrieën (artikel 47).

Artikel 45

Een soortgelijk voorschrift geldt reeds ingevolge de Houtwet
1947. Het is de bedoeling, dat houtvervoer binnen een conces-
siegebied niet door een vervoerbiljet behoeft te zijn gedekt.
De in lid 2 bedoelde ministeriele beschikking zal daarom de
bepaling inhouden, dat de regeling alleen van toepassing is op

vervoer vanuit het exploitatiegebied of vanaf een voor de con-
trole aangewezen centraal punt (bijvoorbeeld brug, landplaats
aan een rivier en dergelijke).

Artikel 46

Dit artikel beoogt een beter toezicht op de beweging van hout
en bosbijproducten, alsook, in samenhang met artikel 48, de
verkrijging van statistische gegevens daarover.

Artikel 47

Zoals reeds in de Algemene Beschouwingen werd uiteengezet,
is hout een belangrijke grondstof in de nationale economie van
Suriname en zijn er nog grote mogelijkheden om het rendement
daarvan te verbeteren. Verhoging van het peil van de houtver-
werkingsindustrie is hiervoor een der eerste voorwaarden.

Daarom kan een op de belangen van de nationale ontwikkeling
gericht toezicht op zagerijen en andere houtverwerkingsbedrijven
niet worden gemist. De bepalingen ter zake in de Hinderwet
(G.B. 1930 No. 64) en in het Reglement op het beheer van de
Districten (G.B. 1959 No. 114) hebben een ander doel en kunnen
dus aan de Overheid de gewenste invloed in het belang van een
krachtige houtindustrie niet geven, tenzij aangevuld op de wijze
als voorgesteld in artikel 47).

Bij een langzaam groeiende en zwaar vervoer eisende grondstof
als hout hangen productie en verwerking zowel naar omvang
als naar plaats onverbrekkelijk met elkaar samen.

Planning van de productie kan daarom niet effectief zijn zonder
planning van de verwerking, ook met het oog op de transport-
afstanden. Bovendien is de plaats van de verwerkingsindustrieën
een belangrijke factor in de totale ruimtelijke ordening wegens

haar betekenis voor de ontwikkeling van bevolkingscentra en haar samenhang met de werkgelegenheid.

Voorgesteld wordt daarom om de vergunning bedoeld in artikel 47 te binden aan speciale voorwaarden. Bij de verlening zullen als criteria gelden de aanpassing van de verstigingsplaats aan de doelstellingen voor de nationale ontwikkeling, die transportafstand tot de winplaats van het hout en de outillage van het bedrijf.

Voor een sluitende regeling is het nodig, dat bestaande vergunningen na een overgangstermijn in overeenstemming gebracht worden met het bepaalde in artikel 47. De betreffende overgangsregeling is vervat in artikel 59.

Artikel 49

Voor zover het hout voor de export betreft, is een ambtelijke keuring inclusief meting en/of weging reeds verplicht ingevolge de Houtuitvoerwet (G.B. 1950 No. 1). De voorgestelde bepaling biedt de mogelijkheid dit toezicht uit te breiden tot hout voor de binnenlandse markt. Dit zal van belang worden onder andere, wanneer, als resultaat van houttechnologisch onderzoek en houtvoorlichting, bepaalde houtsoortengroepen en houtkwaliteiten in bestekken worden voorgeschreven.

HOOFDSTUK VII

ALGEMEEN

De dwang- en strafbepalingen komen in grote trekken overeen met hetgeen in andere Surinaamse wettelijke regelingen gebruikelijk is. Vermelding verdient, dat handelingen of verzuimen in strijd met de Wet Bosbeheer deels als misdrijf en deels als overtreding zijn gekwalificeerd. Tot de eerste categorie (artikel 51) behoort het vervalsen en dergelijke van meet- of registratie-

merken op bosproducten of van merktekens ter afbakening van bosgebieden, alsmede het opzettelijk onrechtmatig op domeingrond kappen van hout (opmerking: onder de geldende Houtwet wordt elk onrechtmatig kappen van hout als misdrijf bestempeld).

Alle andere strafbaar gestelde feiten worden beschouwd als overtreding (artikel 52), wat leidt tot vereenvoudiging van de behandeling. De strafmaat is hiermede in overeenstemming.

Artikel 50

Het komt in de praktijk regelmatig voor, dat voor handhaving van een wettelijke regeling weliswaar de instrumenten van politiedwang en strafvervolgning aanwezig zijn, doch deze niet adequaat zijn om in bepaalde gevallen ordenend te kunnen optreden.

Frequent immers is de maatregel van politiedwang slechts een momentopname, terwijl de kans op voortzetting van de overtreding reeel aanwezig is, doch niet voldoende kan worden tegengegaan zonder permanent toezicht.

Voor het laatste echter zou een zodanig reservoir aan mankracht moeten worden ingezet, dat als gevolg daarvan andere werkzaamheden in het gedrang kunnen komen. Hetzelfde geldt voor een strafvervolgning als momentopname. Het uitlokken van een rechterlijk bevel tot opheffing of voorkoming van een overtreding kan dan uitkomst bieden, aangezien bij overtreding van de onderhavige wet het vaak slechts gaat om de kans op financieel voordeel voor de overtreder of potentiële overtreder, welk voordeel ongedaan kan worden gemaakt door de op te leggen dwangsom (vide leden 3, 4 en 5 van artikel 50).

Het gegeven bevel of verbod zal immers ook voor de toekomst kunnen werken en dus in de meeste gevallen een meer preventieve werking hebben dan de dreiging van strafvervolgning, ook door de procedurele vereisten die voor de laatste gelden. Anderzijds brengt het instrument van het rechterlijk bevel of verbod in

kort geding met zich dat reeds in een vroeg stadium door de Overheid inzicht wordt verkregen in de rechtspositie van alle betrokkenen bij een vermoeden van overtreding of dreigende overtreding van de onderhavige wet, hetgeen voor haar beleid terzake van grote waarde zal zijn, terwijl daarbij toch de grondwettelijk gewaarborgde rechtsbescherming van de burger volledig tot haar recht komt.

Een vordering als in dit artikel bedoeld, is, gelet op haar strekking, naar de aard daarvan als een onverwijldde voorziening in de zin van artikel 226 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering aan te merken, zodat de rechter geen afzonderlijk onderzoek zal mogen instellen naar het element van spoedeisendheid, zoals wel in het algemeen voor de bevoegdheid van de rechter in kort geding is vereist.

Artikel 52

De strafbepalingen volgens het Reglement op het Beheer der districten (G.B. 1959 No. 114) zijn niet adequaat. Artikel 52 eerste lid sub b bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat artikel 52 van toepassing is bij overtreding van het Reglement.

Artikel 53

In lid 2 is duidelijk gesteld hoe belangrijk het is de in het openbaar optredende ambtenaren te doen legitimeren. Het uniform is een van de meest praktische en duidelijke wijze van herkenning. Het ligt dan ook in de bedoeling om voor deze opsporingsambtenaren een uniformregeling vast te stellen.

Artikel 55

Verder valt bij artikel 55 lid 1 op te merken, dat het tot nog toe gebruikelijk was, vervoermiddelen uit te sluiten van verbeurdverklaring.

Dit werd gedaan, omdat het in de regel boten betrof, die als enig middel van vervoer voor de overtreder onmisbaar waren om contact met de buitenwereld te onderhouden.

Nu het land echter zoveel beter is en wordt ontsloten en de vervoersmogelijkheden zoveel zijn verbeterd, lijkt het niet nodig deze uitzondering in de wet te handhaven. Uiteraard kan de rechter bij de toepassing van het artikel van verbeurdverklaring afzien als deze tot bijzondere hardheid zou leiden.

Artikel 57

Naast de door de rechter op te leggen straffen, opent artikel 57 de mogelijkheid tot het regelen van overtredingen door het opleggen van een transactieboete. Deze vorm wordt in vele Frans- en Engelstalige ontwikkelingslanden in de tropen toegepast en blijkt daar een doeltreffend instrument te zijn om op naleving van de voorschriften toe te zien.

Voorals ook omdat de bosgebieden op grote afstand liggen van de bevolkingscentra en de aldaar zetelende gerechten, kan het afdoen van geringe zaken bij transactie de administratieve en gerechtelijke omslag en kosten aanzienlijk verminderen. In Suriname bestaat de mogelijkheid tot transactie reeds onder de Prijszettingswet (G.B. 1941 No. 101, geldende tekst G.B. 1943 No. 13).

De bevoegdheid tot transactie wordt slechts verleend aan de Directeur of de speciaal daartoe door hem aan te wijzen ambtenaren, aangezien hierbij de nodige wetskennis is vereist en deze competentie een grote verantwoordelijkheid inhoudt. Daarom zullen alleen ambtenaren in de rang van Hoofdambtenaar "B" 3e klasse of hoger daartoe kunnen worden aangewezen.

HOOFDSTUK VIII

De in deze afdeling opgenomen overgangs- en slotbepalingen spreken voor zichzelf, behoudens hetgeen hieronder ten aanzien van enkele artikelen wordt opgemerkt.

Artikel 58

Artikel 58 zesde lid is een overgangsbepaling voor de houtkap door derden op houtkapvergunningen. Deze geschiedt thans veelal op contracten, waarbij de baten niet altijd toevallen aan de boslandbevolking.

Artikel 60

Met deze bepaling wordt de Wet Bosbeheer aangepast aan de regeling in het decreet Uitgifte Domeingrond (vergelijk hierboven bij artikel 42).

Het is duidelijk dat de landbouwontwikkeling, die zich zal voltrekken volgens bodembestemmingsplannen en op grond van op de Planwet gebaseerde regionale ontwikkelingsplannen met duidelijke tijdsfasering, geenszins mag worden gestagneerd. Het is dan de taak van de Dienst om, in overleg met de betrokken instanties, zoveel mogelijk een zinvolle bestemming voor de te verwijderen houtmassa te vinden, met gebruikmaking van de verschillende mogelijkheden die de nieuwe boswet daartoe biedt. Bij grote erfpachten zal ingebruikname geleidelijk geschieden en is het dus van belang, dat op overeenkomstige wijze voorschriften gegeven kunnen worden over gebruik van het hout (zie ook de toelichting bij artikel 7).

Artikel 62

Het is gewenst, een overeenkomstige mogelijkheid voor transactie bij overtredingen, zoals voorzien in artikel 57 van de onderhavige wet, ook in te voeren in de Jachtwet en in de Natuurbeschermingswet.

De Minister van Natuurlijke Hulpbronnen,

H.R. POLLACK.